Joyce Varney

Cu flăcări în sînge

—Nu mă privi așa! o avertiză el.

—Cum te privesc?!

—Așa cum m-ai privit în tren după ce te-am sărutat.

Gloria vru să ocolească răspunsul dar era deja prea tîrziu. Mîinile lui o înlănțuiră. O împingea cu întreg corpul spre mașină. Dar căldura și forța trupului lipit de al ei o făcură să nu mai poată face nici un pas. Voia să-l atingă ușor, ca prin vis, dar și să se topească sub greutatea lui fierbinte.

—Te rog nu te feri, șopti el.

Mîna îi mîngîia tandru sînii. Știa că tremură și încerca să nu o sperie. Spera să se poată stăpîni.

Gloria se înfioră simțindu-și sfîrcurile întărindu-i-se de dorință. Cînd buzele li s-au întîlnit, se prinse gemînd cu mîinile de reverele hainei.

Joyce Varney

Cu flăcări în sînge

A HEART OF A WELSHMAN
by JOYCE VARNEY

© copyright by Joyce Varney

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii PHILON

ISBN 973-96688-8-7

Joyce Varney

Cu flăcări în sînge

Traducere de Alina Braic

Editura PHILON
1994

1

În acea zi însorită de la sfîrşitul lui august colinele din Walles se arătau privirilor în toată frumuseţea lor. Tînăra îşi sprijini capul melancolică şi privi spectacolul naturii. Lăsă vîntul să i se plimbe prin păr şi admiră peisajul prietenos. Murmură primul vers dintr-o poezie cînd auzi speriată un glas de bărbat care continuă cu al doilea vers.

Gloria ridică privirile. Crezuse că este singură în compartiment. Se îndreptă imediat şi îşi aşează rochia largă pe genunchi. Bărbatul de la uşa compartimentului de clasa I-a era ocupat cu punerea biletului de tren în geanta lui roşie. Gloria

îşi strînse picioarele văzînd intenţia bărbatului de a se aşeza în faţa ei, mişcare care o făcu să scape din mînă un plic.

— Vă aparţine? întrebă el şi o privi pe deasupra plicului. Miss Gloria Todd?

— Da, vă mulţumesc, murmură Gloria luînd plicul şi punîndu-l în geantă.

Ştia că toate regulile de bună cuviinţă îi interzic să vorbească cu un necunoscut, totuşi nu putu evita această discuţie. La început a fost mirată de înfăţişarea necunoscutului.

Cu faţa aceea colţuroasă şi foarte masculină, nasul drept, bărbia ascuţită, buzele senzuale şi cu ochii albaştri strălucitori ar fi putut fi erou în oricare film cu piraţi. După părerea ei avea în jur de treizeci de ani.

Purta un tricou lung, comod, pe deasupra blugilor şi cizme din piele moale. După inelul din aur cu piatră mare putea deduce că nu e însurat. Judecînd după accentul său nu era străin de ţinutul Walles.

— Vă place Dylan Thomas? întrebă Gloria.

— N-am reţinut nimic din cultura dumneavoastră, replică bărbatul, dacă la aceasta vă referiţi. Noi, aici, în Walles, avem mulţi poeţi talentaţi deşi americanii nu i-au ridicat în slăvi.

Obrazul Gloriei se înroşi. Accentul ei american era uşor de recunoscut. A fost atrasă în această discuţie vădit nepregătită. A simţit că ochii lui albaştri au devenit tăioşi şi pometii obrajilor au că-

pătat o atitudine arogantă.

— Dylan Thomas a venit în America pentru că este un bun poet şi îşi poate cîştiga mai uşor existenţa, răspunse Gloria indignată, strîngîndu-şi rochia, încercînd să pună capăt discuţiei.

— Evident nu şi-a făcut cunoscut talentul în Walles, dar strălucirea banilor din noua lume l-au făcut să vină în America, replică bărbatul zeflemitor.

De ce nu se retrage din discuţie, ignorînd pur şi simplu prezenţa şi replicile lui?

Nu-ţi voi permite niciodată să te văd discutînd cu necunoscuţi, spusese cîndva mătuşa sa şi, cu siguranţă, nu era greşit punctul ei de vedere.

— Doriţi să vă asemuiţi cu Thomas?

Gloria ridică din umeri şi cu demnitatea celor douăzeci şi patru de ani răspunse:

— Eu urmez literatura.

— Şi ce faceţi aici în Walles? Nu credeţi că aceste poteci sînt nepotrivite pentru americani? Mai bine vizitaţi casa în care s-a născut Shakespeare şi cumpăraţi de acolo un tablou de proastă calitate.

— Eu am venit aici să învăţ şi dacă dumneavoastră doriţi într-adevăr să învăţaţi ceva, trebuie să vă ţineţi în frîu temperamentul. Nu sînteţi atît de uşor de suportat şi cred că logodnica dumneavoastră aşteaptă destul de des să naufragiaţi. Eu voi înlocui aici o profesoară. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi.

Bărbatul îi răspunse cu o voce groasă care-o făcu pe Gloria să tremure inexplicabil.

— Într-o şcoală particulară, cred. Şi dacă nu luaţi diploma sînteţi repede izgoniţi. Profesori şomeri, o profesie de aruncat...

— Aveţi ceva împotriva americanilor, îl întrerupse Gloria cu glas ferm, sau îndreptaţi antipatia dumneavoastră contra femeilor în general şi a profesoarelor în special?

— Eu nu am nimic cu americanii şi cu felul lor de a fi şi doresc să devin prieten cît mai repede cu fiecare dintre ei.

— Dacă este aşa înseamnă că ne-am jucat pînă acum cu cuvintele.

— Eu aştept de la oameni să poată răspunde la întrebări şi nu să-şi dovedească demnitatea.

— A, înţeleg. Pentru dumneavoastră cineva este vinovat atîta timp cît nu-şi dovedeşte nevinovăţia. Mulţumesc pentru acest curs de jurisprudenţă specific Walles-ilor. Domnule, cum vă place să vă numiţi, acum îmi este limpede de ce noi, americanii am ocupat Anglia. Cînd aud acestea...

Gloria avu un adevărat şoc cînd bărbatul s-a aplecat pe neaşteptate şi a luat-o în braţe apăsîndu-şi buzele pe gura ei.

Buzele lui erai fierbinţi şi tari.

Simţi cum limba bărbatului pune stăpînire pe gura ei. Gloria ameţi şi, aproape involuntar, întrerupse sărutul la fel de brusc.

— Cum îndrăzniţi?!

Cînd senzaţia de ameţeală dispăru, strigă după ajutor.

Bărbatul se ridică, îşi luă geanta şi cu privirea îndreptată spre fereastră spuse:

— Îmi pare rău!

Simţi că nu-şi recunoaşte vocea.

— Mi-aţi amintit de cineva!

Gloria nu ştia ce să spună. Niciodată în viaţa ei nu i se întîmplase aşa ceva. Şi această experienţă a fost atît de... mirosul lui de tutun şi piele, orgoliul său, dar în acelaşi timp înfăţişarea lui senzuală. A fost altceva în comparaţie cu apropierea lui Tom, blondul şi drăguţul ei vecin, cu sărutul său blînd. Nu mai întîlnise pe altcineva care să-i provoace asemenea senzaţii. Straniu şi tulburător a fost sentimentul că bărbatul a sărutat-o nu pentru că a găsit-o atractivă ci pentru că i-a amintit de cineva. Cînd trenul a ajuns în gară vru pur şi simplu să fugă pentru a scăpa de apropierea acestui bărbat periculos.

— În afară de tine n-am mai avut niciodată ocazia să iau contact cu americanii, auzi ea glasul lui aproape supărat. Eu sînt un Walles pînă în măduva oaselor?

Gloria a amorţit consternată cînd a auzit glasul din spatele ei!

Bărbatul voia să-i reproşeze ceva? Şi ceea ce făcuse el puţin înainte?

Atîta aroganţă nu întîlnise în viaţa ei. Bărbatul se întoarse şi o privi în ochi.

— Nu vreau să vă mai provoc cu prezenţa mea. Dar acum ştiţi de ce înainte, femeile frumoase nu plecau în călătorie singure.

Spunînd acestea părăsi compartimentul.

Primul impuls al Gloriei a fost să fugă după el, dar îşi aşeză rochia pe genunchi şi întinse mîna după geantă căutîndu-şi o ocupaţie.

— Trebuia să-i fi dat o palmă, spuse ea încet.

Se gîndi că, de fapt, totul ar fi putut fi minunat dacă sărutul ar fi durat mai mult... puţin mai mult.

2

Trenul intră în Llannoch. Gloria se ridică, îşi luă bagajul şi coborî pe peron spunîndu-şi: Ce splendid e să locuieşti în Walles, chiar dacă mătuşa nu-mi înţelege entuziasmul niciodată.

Îşi aminti de discuţia avută la plecare cu mătuşa ei:

Tom este un băiat drăguţ, i-a spus mătuşa. Crezi într-adevăr că te va aştepta opt luni? Tom nu m-ar înşela niciodată, răspunse ea supărată.

Dar femeile sînt deştepte; atunci cînd văd un bărbat singur îl agaţă şi nu-l scapă din mîini, o avertiză aceasta, întristată şi nervoasă de inconştienţa ei. *Vei vedea...* .

Dar la posibilitatea ca un necunoscut s-o sărute în tren aşa cum nimeni n-a mai sărutat-o şi să trăiască o senzaţie atît de plăcută, nu s-a gîndit niciodată. Cînd Tom o va săruta va putea oare să nu se gîndească la sărutul primit în tren? Uf! Dar este deja altceva! Cînd vom fi căsătoriţi voi încerca să nu mă mai gîndesc la întîmplarea aceasta.

Gloria a cercetat amănunţit peronul în speranţa că-l va vedea pentru ultima oară. În compartiment mai erau cîţiva călători dar nu salutase pe nimeni.

Încercă să se mintă şi să-şi liniştească imaginaţia. Ar fi putut să fie înţelegătoare cu acel necunoscut pentru că nu-l va mai vedea niciodată.

Căută în geantă plicul pe care trebuia să îl înmîneze unui oarecare Dai Goat care o aştepta în Llannoch.

Rezonanţa acestui ciudat nume o făcea să şi-l imagineze pe acest bărbat ca pe un clopotar din Notre-Dame. Însă a fost surprinsă văzînd că, în locul unui cocoşat slăbănog, vine spre ea un bărbat ce amintea de Abraham Lincoln

— Acum nu va mai dura mult, Miss, spuse el prietenos luîndu-i bagajele. Pun pariu că ne-ar face bine o ceaşcă de ceai.

— Da, cel mai tare ceai posibil, răspunse zîmbind.

Bărbatul păru surprins.

— Eu credeam că americanii iubesc ceaiul atît de slab încît... în sfîrşit, nu contează, spuse el rîzînd. Aici este maşina.

Era Rolls-Royce!

Gloria s-a lăsat condusă, avînd încredere în privirea lui prietenoasă.

Dacă ar vedea-o acum prietenele ei din Dumbridge-Maine. La fundul genţii avea un aparat foto dar n-a avut curajul să-l roage pe Dai să aştepte atît timp cît ar putea face o fotografie.

Dai îi deschise uşa şi Gloria se aşează puţin stînjenită în unul din scaunele capitonate cu piele moale. Avusese o zi atît de lungă... Zborul deasupra Atlanticului, călătoria cu trenul la Walles şi acel necunoscut din tren. Simţi cum încep să-i ardă obrajii. Nu trebuia să se mai gîndească la el. Deschise ochii şi privi afară la splendidul peisaj care-i trecea prin faţa ochilor.

La o curbă Rolls-Roys-ul trecu pe lîngă o cruce celtică minunată şi două pietre, pe fiecare fiind sculptat un dragon. Bănuia că simbolizau o graniţă între casa impozantă ascunsă într-un pîlc de copaci bătrîni şi colinele din Walles.

Construită din blocuri de piatră casa lăsa impresia că se ridica din pămînt. Prin ferestrele înalte ale casei se puteau admira lebedele care pluteau uşor şi maiestuos la marginea heleşteului. Pentru un moment Gloria dori să fie în spatele ferestrelor de la etaj.

— Doamna Robert, menajera noastră vă aşteaptă, spuse Dai prietenos şi opri motorul.

-Îi luă valizele din mînă.

— Sper să aveţi suficiente lucruri călduroase în valiză, Fach? o întrebă el. Vremea aici este foarte schimbătoare.

Într-adevăr, Gloria simţi cît de rece e aerul aici în comparaţie cu soarele de la ea de acasă.

— Ce înseamnă *Fach*? întrebă strîngîndu-şi braţele în jurul corpului.

— *Fach* înseamnă *micuţă domnişoară*.

Dai o conduse la uşa dublă de la recepţie. Atmosfera era de un rafinament foarte fin, intimidînd-o şi uimind-o totodată.

— Mult noroc, îi ură Dai şi dispăru atît de repede încît, înainte de a-l vedea pentru ultima oară nu a avut timp să-i mulţumească.

— Eu sînt doamna Robert.

Întorcîndu-se, Gloria văzu o doamnă micuţă şi voinică îmbrăcată în alb, cu un şorţ în faţă.

— Bine aţi venit la *Pennivindew*, spuse şi-i zîmbi prietenos. E minunat că aţi venit la timp. Veţi putea lua ceaiul cu lordul Rhys. Vă aşteaptă.

Spre surpriza ei, cînd auzi aceste vorbe prietenoase, simţi o lacrimă alunecîndu-i pe obraz. În sufletul ei s-a petrecut brusc o schimbare. Cu glasul încărcat de emoţie şopti:

— Este... este minunat de frumos totul aici.

După un scurt răgaz, doamna Robert întrebă

şovăitoare:

— După această călătorie doriţi cu siguranţă să vă schimbaţi.

O conduse printr-o uşă îngustă din faţa sufrageriei.

Gloria rămase nemişcată. În faţă avea o baie cu o oglindă minunat ornamentată, deasupra unei mese micuţe plină cu cosmetice. Pe un perete o draperie lungă cu motive chinezeşti superbe. În faţa mesei de toaletă era un taburet graţios şi o pernă din acelaşi material cu draperia. Se aşează pe taburet şi mîngîie cu privirea tot ce o înconjura, gîndindu-se bucuroasă la momentele plăcute pe care le va avea doar pentru ea, trăind într-o casă atît de frumoasă.

Îşi trecu vîrfurile degetelor pe faţă. Mătuşa îi spusese că are un gen de frumuseţe pe care nu îl descoperi de la prima vedere.

Se dădu discret cu puţin fard pentru a-şi împrospăta faţa. Ochii de culoarea alunelor căpătară o strălucire deosebită. Probabil din cauza luminilor, îşi spuse ea.

Ceaiul cu lordul Rhys! Bine că nu s-a lăsat aşteptat. Se ridică. Afară o aşteapta doamna Robert. O conduse într-o cameră mică. După marea şi impresionanta sufragerie, această cameră i se părea intimă şi agreabilă. Pereţii erau acoperiţi din podea pînă în tavan cu dulapuri pline de cărţi învelite în piele. Camera părea îmbrăcată într-o

rochie din piele şi lemn.

Podeaua era acoperită cu covoare orientale lungi în culori pastelate. Focul pîlpîia în cămin. Fotoliile erau îmbrăcate în catifea verde şi confortabila sofa din faţa căminului invita la odihnă şi linişte.

La început a crezut că este singură în cameră. Cînd ochii i s-au obişnuit cu semiobscuritatea, a văzut un domn bătrîn şi slab, cu părul argintiu, care aştepta în spatele măsuţei pe care era aşezat serviciul de ceai.

— Miss Gloria Todd!

Se îndreptă vioi cu mîna întinsă spre ea.

Gloria se uită în ochii lui şi privirea aceea o înspăimîntă. Era o întîmplare că el o privea cu ochii bărbatului din tren? Această similitudine se datora oboselii sau faptului că nu-l putea alunga din gînduri pe acel necunoscut? Îşi strînseră mîinile şi lordul o conduse spre un fotoliu din faţa lui.

— E o cameră foarte frumoasă, spuse Gloria.

— Da, într-adevăr. Eu stau deseori aici şi privesc cum colinele sînt inundate de culoare la răsăritul şi apusul soarelui.

Avea o voce profundă, agreabilă.

— Sîntem foarte bucuroşi că aţi acceptat propunerea noastră Miss Todd.

Lordul se aşează şi-i spuse cu o voce prietenoasă:

— Şcolarii abia aşteaptă să vă cunoască.

Între ei, pe măsuţă, era un serviciu de ceai din argint.

— Trebuie să vă avertizez, Miss Todd, spuse lordul rîzînd, servindu-i o ceaşcă de ceai, doamna Robert pregăteşte la ceai doar prăjituri din Walles, dulceaţă şi frişcă şi este foarte supărată atunci cînd rămîne ceva pe farfurie. E minunat că aţi sosit într-o după-amiază atît de frumoasă, Miss Todd. Sau îmi permiteţi să vă spun Gloria? A fost agreabilă călătoria?

— Vă rog spuneţi-mi Gloria. Da, a fost o călătorie plăcută. Dar îmi plac aeroporturile, gările nu. Bagajele îmi fac probleme; mai e şi graba să nu pierd legăturile.

— Da, înţeleg! Gloria, Gloria Todd. Cu acest nume puteţi fi originară din Walles. Şi mama ta provine tot din această parte a ţării?

Gloria îl privi pe deasupra ceştii şi avu sentimentul că el cunoaşte foarte exact anumite lucruri din viaţa ei. De unde ştia că mama ei e originară din Walles? Sau poate a pomenit despre mama ei în scrisoare.

— Mîine vom vizita şcoala. Iar în seara aceasta vei face cunoştinţă cu colega ta. Îţi va face plăcere... Ah, doamnă Robert, condu musafirul nostru în cameră.

Se ridică şi se înclină în faţa ei după vechea modă. Cum de s-a putu gîndi la necunoscutul din tren?! Cîtă diferenţă e între el şi atmosfera de a-

ici. Aici începe deja să se simtă bine.

Pe impozantele scări, unde fusese condusă pînă la primul etaj rămase mai multe clipe admirînd portretele de pe perete.

— Trebuie să vă odihniţi mai întîi, spuse doamna Robert îngrijorată şi îi deschise o uşă din capătul coridorului.

— Aceasta e camera mea? întrebă uimită Gloria, gîndindu-se la micuţa ei mansardă.

Lîngă perete era un pat luxos acoperit cu o cuvertură chinezească. Aproape o întreagă latură a camerei era ocupată de un dulap masiv din stejar, în faţa căminului erau fotolii confortabile şi în faţa ferestrei o masă de lucru cu o colecţie de creioane, foarfeci, radiere şi tot ce avea nevoie pentru munca sa.

Întreaga cameră era în galben cu nuanţe de verde şi gri. Totul era atît de frumos încît nu putea crede că are un aşa mare noroc.

— Sper să vă simţiţi bine aici, spuse doamna Robert luînd cuvertura de pe pat şi aşezînd-o pe un fotoliu. Acum odihniţi-vă puţin. Vă voi trezi la timp pentru cină. În această casă, la cină e obligatorie ţinuta de seară. Lordul pune mare preţ pe acest obicei.

— Dar eu... eu, continuă, eu nu am nimic care să se potrivească pentru cină.

Doamna Robert o linişti:

— Fii fără grijă, hainele lui Miss Delia trebuie

să se potrivească exact. Am pregătit deja două rochii pentru dumneavoastră. Priviţi, se potrivesc perfect.

— Dar nu se poate. Eu n-o cunosc pe Miss Delia.

— Aceasta nu-i o problemă. Acum trebuie să vă odihniţi.

Cearşafurile erau atit de moi şi miroseau plăcut a lavandă. Înainte de a adormi, Gloria se întrebă dacă Miss Delia ştie că-i va purta hainele. Poate acum doarme chiar în camera ei.

O trezire voci necunoscute. Întîi auzi glasul unui bărbat, apoi rîsul unei femei. Uimită, se ridică din pat. I-au fost necesare cîteva clipe să-şi amintească unde se află. Aprinse veioza de pe masă şi ascultă vocile.

— Dar eu te iubesc, spuse bărbatul cu un glas plin de reproş.

— Dragoste, dragoste! Ce este aceasta?

— Tu mă aduci în pragul nebuniei.

— Nu dragul meu, tu singur îţi faci asta.

Gloria ridică cuvertura, se îndreptă spre fereastră şi se uită foarte atentă jos, unde bărbatul şi femeia discutau.

— Trebuie să mă îmbrac, Gareth. Tata doreşte neapărat să fac o părere bună profesoarei care a

venit din America. Îţi poţi imagina una ca asta? Este nemăritată şi cu certitudine poartă ochelari din corn cu dioptrii mari, ciorapi din lînă şi vorbeşte pe nas.

Involuntar, Gloria îşi încordă umerii. Cum poate această femeie să vorbească despre ea aşa, cînd nu a văzut-o niciodată. E drept că şi ea a avut aceeaşi veche prejudecată despre înfăţişarea profesoarelor nemăritate.

— V-aţi trezit deja. De ce n-aţi sunat? o întrebă doamna Robert din uşă. Doriţi să vă îmbrăcaţi?

— Pot într-adevăr să port una din aceste rochii? Eu nu cred că...

— Nu vă faceţi probleme, o întrerupse menajera, Miss Delia şi aşa nu le mai poartă, şi cum v-am văzut prima oară am ştiut că aceste lucruri vă vor aparţine. Aşa, deci, acum grăbiţi-vă. Eu vă voi ajuta să vă aranjaţi părul. Cînd eram tînără o ajutam pe doamna să se îmbrace.

Doamna Robert credea că rochia verde era mai potrivită dar ei îi plăcea cealaltă mai mult.

Ea credea că rochia dintr-un material moale, roşu pal, îi va evidenţia calităţile. Decolteul nu prea adînc, mînecile încheiate cu nasturi strălucitori, îi dădeau o notă de eleganţă.

— Cred că aceasta îmi place mai mult, spuse Gloria ridicînd rochia.

Materialul moale şi mătăsos îi mîngîia degetele. Stînd îmbrăcată în faţa oglinzii mari se gîndi

că toată lumea o va admira. Niciodată o rochie nu o transformase ca acum. Era o femeie. O femeie elegantă.

— Doriţi să luaţi mîine ceaiul cu mine la ora unsprezece? întrebă doamna Robert periindu-i părul. Mîine trebuie să discutăm despre cazarea dumneavoastră. Doriţi să rămîneţi aici?

Gloria era surprinsă de ce auzea.

— În Cattage va fi mult mai bine pentru dumneavoastră, sînt sigură. În afară de faptul că acolo veţi avea mai multă linişte şi veţi fi alături de şcolarii dumneavoastră. Deci mîine la unsprezece?

— Bineînţeles, răspunse Gloria gîndindu-se la discuţia pe care a ascultat-o la fereastră.

Poate în Cottage va fi într-adevăr mai bine dacă aici va locui lîngă acea tînără. Coborî cu cîteva minute mai devreme. Inima îi bătea cu putere. În sufragerie aruncă o ultimă privire în oglindă. Ce ar spune mătuşa Jane dacă ar vedea-o acum? În special Tom. Sigur le-ar place.

Gloria se afla în faţa bibliotecii unde băuse ceaiul cu lordul după-amiază. Cînd ochii i se obişnuiră cu lumina slabă din cameră văzu o pereche înlănţuită pe canapeaua din faţa căminului.

— Nu te poţi mărita cu Ken, implora bărbatul. Vei sfîrşi şi tu la fel ca prima lui soţie. Un cadavru!

Gloria îşi duse mîna la gură şi rămase pe loc nemaiputînd face nici o mişcare.

— Pot să mă mărit cu el şi mă voi mărita, răspunse femeia. Prima lui soţie n-a fost destul de înţelegătoare. Ea n-a ştiut cum se poate păstra un bărbat.

— Dar tu vei şti să-l păstrezi?

Vocea bărbatului suna rugător.

— Oh, da, şi încă cum. Aşa spre exemplu, şopti ea sărutîndu-l.

Gloria părăsi biblioteca tremurînd şi încercînd să nu facă nici un zgomot.

Aceasta era perechea pe care o auzise jos, din camera ei. Dacă e să se gîndească la noua sa viaţă şi la cele petrecute în ultima oră, n-ar putea spune că nu e *palpitant*. Acum ştia exact ce voia să spună mătuşa ei: *Dacă ceva te indispune, copila mea, mai bine îţi împachetezi imediat lucrurile şi te întorci.*

— Oh, miss Todd, iertaţi-mă, Gloria, spuse lordul coborînd scările cu un zîmbet prietenos pe buze. Arăţi minunat! Îmi amnteşti de o actriţă care a fost foarte Îndrăgită în tinereţea mea. Cred că n-o cunoşti, acum trebuie să aibă în jur de o sută de ani.

Îi luă braţul şi, dintr-odată, trăi sentimentul că este însoţită de un cavaler al vechii nobilimi. O

conduse în mijlocul micului grup de musafiri.

— Aceasta este profesoara noastră din Statele Unite.

Gloria zîmbi, dar zîmbetul îi îngheţă pe buze. Îşi opri în ultimul moment un strigăt de uimire.

L-a recunoscut imediat. Pentru cîteva clipe închise ochii sperînd că această viziune va dispare. Cînd a deschis ochii din nou în faţa ei stătea bărbatul din tren. El se îndreptă spre ea şi-i strînse mîna.

— Miss Todd, nu-i aşa? Deci iarăşi ne vedem!

— Ken mi-a povestit că v-aţi cunoscut în tren, interveni lordul Rhys. Nu-ţi vine să crezi ce noroc are băiatul ăsta! Da, şi acum să-ţi fac cunoştinţă cu Miss Lloyd, conducătoarea şcolii noastre şi dr. Evans. Dar unde este Delia?

Miss Lloyd o cercetă ca pe un cal pe care urma să-l cumpere. Dr. Evans o dezbrăcă din priviri, lăsînd impresia că vede pentru prima oară în faţa lui o femeie bine proporţionată.

Dar toate astea erau fără importanţă faţă de prezenţa lui Ken. Era prea aproape de ea. Inexplicabil intră în panică.

— Noi sîntem aici, tată, se auzi vocea unei femei din faţa uşii.

Gloria ştia înainte de a se întoarce spre uşă că era perechea de pe sofa, cea cu care făcuse de două ori cunoştinţă într-un mod atît de... neaşteptat. Femeia era înaltă, aproximativ cît Gloria şi la

fel de slabă. Avea părul lung, faţa micuţă şi ochii căprui aproape negri. Faţa îi era încă îmbujorată, amintindu-i Gloriei de jocul din bibliotecă. Strîngea mîna bărbatului.

— Fiica mea, Delia, spuse lordul Rhys.

Gloria vedea cum chipul tinerei căpătă o expresie distantă. Aceasta era deci Delia. Şi ea îi poartă rochia! Cum de a putut face asta? Mai bine şi-ar fi îmbrăcat blugii ei şi nu i-ar mai fi fost teamă de observaţiile tăioase ale acestei femei.

— Ce faceţi? întrebă Gareth care era calm din nou.

Lordul Rhys îl privi neprietenos.

— Oh, Gareth! Dacă sîntem toţi, voi da ordin ca masa să fie servită.

— M-am îngrijit eu de aceasta, tată, spuse Delia grăbită. Unde crezi că am fost aşa de mult timp? Trebuie ca cineva să aibă tot timpul grija bucătăreselor.

Lordul Rhys îşi îmbrăţişă fiica.

— Sherry? întrebă Ken. Eu cred că putem să bem fiecare cîte unul înainte de masă.

— Pentru mine, nu, mulţumesc, spuse Gloria repede.

— Veniţi dintr-o ţară unde este interzis consumul de alcool? întrebă Delia aparent prietenos, examinînd-o.

— Eu nu beau alcool, răspunse distant Gloria. Rareori beau cîte un pahar de vin alb.

— Acum am ocazia să te văd roşind iarăşi, la fel ca în tren, şopti Ken astfel încît nimeni nu putu auzi nici un cuvînt.

Pentru cîteva clipe Gloria fu înfiorată de apropierea lui. Îi simţi răsuflarea cladă. Avea acelaşi miros, acelaşi prfum care o înnebunise în tren. Ce voia de la ea. Îi era şi aşa foarte greu. Nu-i răspunse nimic şi-i aruncă o privire arogantă. Nu-l va mai privi niciodată atît de aproape. O mare greşeală. Îşi aduse aminte de buzele lui fierbinţi.

— Deci voi v-aţi cunoscut în tren? întrebă Delia intrînd în sufragerie.

— Da, răspunse Ken, dar din păcate am avut o mică neînţelegere.

— O neînţelegere? întrebă Delia curioasă.

— Da, în legătură cu poeţii americani şi cei din Walles, nu-i aşa, Miss Todd?

Pentru prima oară, Gloria i-a fost recunoscătoare mătuşii Jane pentru educaţia severă pe care i-o dase. Ken nu reuşi să-i citească nimic pe faţă. A aprobat doar din cap.

Căldura lumînărilor din sufragerie avu un efect calmant şi a fost bucuroasă să se aşeze în aşa fel încît Dr. Evans să nu mai aibă posibilitatea să-o dezbrace cu privirile.

Cînd toţi au fost aşezaţi la masă, lordul Rhys a

toastat:

— Bine ai venit la noi, Gloria. Mă bucur că aduci un aer proaspăt din altă ţară.

— Eu mă întreb, spuse Ken după ce toată lumea terminase de băut, dacă nu este prea greu să ţineţi în frîu atîţia şcolari. Sînteţi atît de tînără şi fără experienţă. Cu temperamentul dumneavoastră furtunos veţi pusă în curînd în dificultate aici, la Walles.

Gloria se îmbujoră de furie. Înainte să-i poată răspunde, o auzi pe Miss Lloyd, conducătoarea şcolii:

— La ce v-aţi aşteptat? La o profesoară care mai are puţin pînă la pensionare? Miss Todd va deveni cu siguranţă, foarte repede, un exemplu pentru copii. Înfăţişarea ei este deja o garanţie. Nu va trebui nimeni să se închidă înspăimîntat în cameră cînd va trece ea pe coridor.

Ridică paharul:

— Bine ai venit, Miss Todd!

Înainte ca altcineva să toasteze pentru Gloria, Miss Delia interveni:

— Şi totuşi, Miss Gloria, să nu credeţi că am ceva personal împotriva dumneavoastră, dar eu mă întreb dacă este drept, ca în timpurile noastre, cu un atît de mare număr de şomeri, să fie adusă o profesoară din altă ţară.

— Şcoala aceasta valorează mult în inima mea şi am vrut să aibă toate avantajele de pe urma

unui bun profesor. Şi exact asta am cerut.

Miss Lloyd, îi venise din nou în ajutor şi Gloria o simpatiză brusc.

— Doriţi să angajaţi un profesor fără calificative bune, doar pentru că nu are slujbă?

— Miss Todd are calificative bune. A studiat la *Haward*.

— Adevărat? întrebă Delia mirată. După cîte ştiu la *Haward* sînt admişi doar studenţii.

Gloria îi răspunse calmă:

— La *Haward* am audiat foarte multe cursuri. Am studiat în *Radcliffe* şi astăzi între cele două universităţi nu este o diferenţă calitativă mare.

— Sînteţi pentru prima oară în străinătate, Miss Todd? o întrebă Gareth cu intenţia vădită de a o ajuta, schimbînd subiectul.

— Da, răspunse Gloria rîzînd. Şi sînt fericită că mă aflu aici în Walles. Mama mea s-a născut în aceste locuri. Numele ei de fată este Parry.

Cînd pronunţă numele mamei, se făcu o linişte deplină. Miss Delia zîmbi aproape triumfător. Lordul o privea tăcut. Miss Lloyd se uita în cealaltă parte a camerei. Dr. Evans îşi examina manichiura. Gareth se înecă. Iar Ken... Ken o privea cum priveşte pisica o pasăre. Această linişte s-a întrerupt cînd servitoarea a intrat să servească sparanghelul în sos cu unt.

Mîncarea a fost delicioasă şi la sfîrşitul mesei s-au servit mure cu frişcă. După masă au fost

conduşi în bibliotecă unde au băut o cafea neagră.

— Sîntem bucuroşi să vă avem la noi, draga mea, spuse Miss Lloyd la sfîrşit, mîngîind mîna Gloriei şi luîndu-şi rămas bun.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, lord Rhys, aş dori să mă retrag, spuse Gloria amfitrionului după ce Miss Lloyd a plecat.

— Bineînţeles. Ai avut o zi obositoare. Noapte bună, Gloria!

— Noapte bună, Miss Todd, îi ură Delia, accentuînd ultimele două cuvinte.

Ken n-a spus nimic.

În camera ei, Gloria se aşează în faţa oglinzii şi-şi cercetă chipul. Era atît de fericită cînd a părăsit camera. Cît de repede s-a schimbat totul! Cuvintele lui Gareth îi reveniră în memorie: ... *ca prima lui nevastă. Un cadavru.* Ken! Da, nu putea fi vorba decît despre el. Deci era văduv. Un bărbat care a trăit ca un călugăr nu poate săruta femeile în tren. Deodată începu să se gîndească la Tom şi la braţele lui ocrotitoare. Se privi în oglindă şi se chinui să-şi amintească chipul lui Tom. Ce s-a întîmplat cu el? Simţindu-se vinovată, se ridică, scoase din valiză stiloul şi se aşează la masă. După cîteva clipe în care se gîndi ce ar putea să-i scrie, realiză

că nu are nimic de spus. Acest Ken pusese stăpînire pe gîndurile ei. Îi putea scrie lui Tom că a întîlnit un alt bărbat, care o nelinişteşte; un bărbat care o urăşte atît de mult? **Nu asta ar citi Tom printre rînduri!** Acest bărbat a înfuriat-o prin ceea ce spusese... şi îl urăşte pentru ce a făcut. Pe naiba! De ce să nu recunoască că o sărutase de parcă venise dintr-un război care durase zece ani, neatingîndu-se de o femeie în acest timp. Parcă ar fi fost ultima femeie din lume. Şi ea îi simţise sărutul cu toată fiinţa ei. Cu un suspin, Gloria dădu coala de hîrtie deoparte. Îi va scrie lui Tom mai tîrziu, cînd va avea ce să-i povestească despre şcoală şi despre Cottage. Se dezbrăcă şi aşeză rochia pentru a fi călcată. De ce Delia a scăpat prilejul să-i facă observaţii? Rîzînd, îmbrăcă halatul, luă trusa de toaletă şi merse prin coridorul larg să se răcorească în baia colorată în alb şi albastru. Auzi un rîs puternic de partea cealaltă a peretelui.

— Gareth, în brandy-ul pe care l-ai băut tu, ar putea face cu uşurinţă baie un elefant. Du-te să-ţi adormi beţia.

— De ce eşti atît de vulgară cu mine?

Vocea lui Gareth suna plîngător.

— Cu toţi eşti vulgară, nu numai cu mine. Această americană...

— Las-o în seama mea!

— Eşti atît de sigură pe tine? Fii atentă! N-ai

văzut cum o privea Ken? Vei fi repede părăsită!

Gloria nu voia să mai asculte nimic. De ce era silită iarăşi să tragă cu urechea? Grăbită, îşi masă faţa cu cremă şi se întoarse în camera ei. De ce este întuneric? N-a lăsat lampa aprinsă? Cînd a încercat să caute lîngă uşă întrerupătorul, o mînă puternică a oprit-o şi o voce de bărbat i-a şoptit la ureche:

— Ştiam că ai să vii!

Gloria a simţit cum braţele puternice o trag în cameră. Încercase să ţipe şi să se împotrivească dar era incapabilă să ducă la capăt măcar una din intenţiile ei. Era Ken cel care o ţinea în braţe! Nu avea nici o îndoială. Apropierea lui şi mirosul apei de ras pe care o folosise îi făcea inima să bată puternic.

O aşează pe pat. Acum, nu mai tîrziu, gîndea ea, trebuie să-i dau o palmă şi să mă ridic din pat.

O sărută tandru pe gît. Mîinile lui îi mîngîiară părul. Îi desfăcu cordonul şi acum încerca să-i descheie nasturii.

Gloria reuşi să-i dea mîinile la o parte şi aprinse lampa de pe măsuţă. Tremura toată. Vru să spună ceva dar nu mai avea glas. Da, era Ken!

— Dumnezeule! Ce faci în camera mea?

Vocea îi era şoptită dar nu supărată, cum ar fi dorit.

El îi rîse în faţă.

— Tu ai încurcat ceva. Tu eşti în camera mea,

iubito! Deci este adevărat ce am auzit eu despre femeile din America, dar nu-mi închipuiam că atît de repede...

Gloria îi întrerupse şirul vorbelor cu o palmă puternică. Apoi se ridică şi plecă trîntind uşa. Cînd ajunse în camera ei şi-a prins obrajii în palme. Cum a putut să se întîmple asta? Dacă el va povesti cuiva? Asta nu o va face. Nu l-ar crede nimeni că ea a fost în camera lui. De ce n-a clarificat mai devreme greşeala pe care o făcuse? Atunci cînd o luase în braţe sau cînd a aşezat-o în pat? Îi dorise sărutul şi îmbrăţişarea pătimaşă.

Gloria se întinse în pat şi închise ochii. Ce-a spus el? *Am ştiut că vei veni.* Crede într-adevăr ce-a spus despre femeile din America? Sau el aştepta o altă femeie. O femeie care acum este în braţele lui şi nu-i respinge mîngîierile. Nu putea spune care din cele două variante o scandaliza mai mult.

3

În dimineaţa următoare, la ora nouă, servitoarea îi aduse micul dejun în pat. Gloria întrebă uimită.

— Este deja nouă? De obicei nu dorm atît de mult.

Servitoarea rîse.

— De vină e diferenţa de fus orar.

Gloria mîncă cu poftă şi coborî din pat. Se decise să îmbrace o pereche de blugi şi un pulover cu mai multe nuanţe de albastru pe care-l cumpărase înainte de a veni în Walles. Dormise bine şi, între timp, îşi făcuse un plan. În nici un caz nu-i va permite acestui Ken să-i spulbere marea şansă de a lucra în străinătate. Ken nu va mai e-

xista pentru ea. Ken va merge pe drumul lui împreună cu Delia. Dar gîndurile îi reveneau mereu la Ken. Soţia lui era moartă. N-a spus Gareth că el e vinovat de moartea soţiei? Ceea ce a spus ieri Gareth începe să devină credibil, acum, după cele întîmplate aseară, cînd Ken şi-a arătat adevărata faţă. Şi această curioasă pereche: Gareth şi Delia. De ce n-o părăsea cînd ea se purta aşa cu el. Îl sărută şi în acelaşi moment îi spune că se mărită cu altul. Poate şi Gareth se aseamănă cu Gloria şi nu poate rezista farmecului Deliei, aşa cum nici ea nu-i poate rezista lui Ken. Gloria nu ştia dacă altcineva, în afară de ea, mai cunoştea secretul lui Gareth şi slăbiciunea lui pentru Delia. Ken nu va avea niciodată satisfacţia să-i vadă slăbiciunea. Cu siguranţă, Gareth şi Delia se întîlnesc doar în secret. Ea nu va ezita să-şi folosească armele cînd Delia va deschide *lupta* pe faţă.

Eu trebuie doar să deschid ochii, gîndi Gloria, să văd ce aş putea folosi în apărarea mea.

Făcu o lungă plimbare matinală. Era o dimineaţă friguroasă şi mohorîtă. Toamna se făcea deja simţită. Ajungînd la un gard se opri sub o salcie şi privi în jur. În depărtare, observă doi călăreţi. Uitîndu-se atentă crezu că-i recunoaşte pe

Delia şi Ken. Amîndoi fac o pereche frumoasă, gîndi pe neaşteptate şi sufletul i se umplu de tristeţe.

La ora unsprezece, punctuală, Gloria merse la casa menajerei.

Dulapul era plin de porţelanuri albe şi albastre şi căminul împrăştia în jur o căldură binefăcătoare.

— Ce plăcut.

Gloria îşi încălzi degetele reci la focul din cămin.

— Aici este partea veche a casei, explică doamna Robert. Fireşte, nu-i chiar atît de veche ca locul unde locuiesc profesorii.

— Simt că nu mai pot aştepta pînă îmi voi vedea noua locuinţă.

Gloria ar fi fost bucuroasă să părăsească această casă cu intrigile ei.

— Vă voi conduce imediat după ceai. Vom aranja ca Blodwin, nepoata mea, să vă ajute la munca din casă.

— Dar nu este necesar, spuse repede Gloria. Sînt obişnuită să-mi fac singură treburile.

— Veţi avea mult de muncă cu şcolarii. Blodwen va face aceasta pentru dumneavoastră. Lapte sau zahăr?

— Da, puţin din fiecare, vă rog, spuse Gloria.

După ce băură ceaiul, menajera îşi puse pe umeri o manta.

— Dai Goat a dus deja bagajele dumneavoastră. Mergem la şcoală.

Strada spre micuţa casă a profesorilor era de-a lungul rîului. Cînd au ajuns aproape şi au putut vedea construcţia şcolii, Gloria rămase surprinsă.

— Trebuie să fi costat o mulţime de bani restaurarea, spuse privind bătrîna casă cu ferestre mari.

— Da, Ken Morgan a cheltuit o mulţime de bani. Acum vom merge la Cottage.

— Ken Morgan este domnul care a fost aseară la cină? întrebă Gloria în treacăt.

— Da.

Doamna Robert se opri în faţa Cottage-ului şi se întrebă:

— Unde sînt aceste fete? Au promis să fie aici la timp.

Cottage-ul era o căsuţă drăguţă şi confortabilă. Parchetul din lemn era acoperit cu covoare ce se puteau vedea de afară prin fereastră. O tufă de trandafiri împodobea uşa cu o luxoasă ghirlandă. Mlădiţele lungi urcau pînă sub acoperiş.

După ce văzuse casa din exterior, Gloria era nerăbdătoare să o cerceteze. Vechile balcoane din lemn, de sub acoperiş, erau încărcate cu flori şi crengi. Era un paradis.

— Datorăm toate acestea domnului Ken Morgan, auzi Gloria. Cînd era aici constructorul de vapoare, în această regiune nu era bine pentru oa-

menii din jur. Domnul Morgan a adus constructori şi a transformat acest loc. Este un bărbat foarte deştept. Ziarele scriu despre el că este omul care, dacă pierde într-o zi, în următoarea sigur va cîştiga. Firește, după tragedie...

Ea merse la sobă şi examină dacă funcţionează totul.

— Ce tragedie? întrebă curioasă Gloria.

— Soţia lui şi-a pierdut viaţa într-un accident de avion. Era o frumuseţe. Eu n-am văzut-o, ce-i drept, niciodată, dar toţi spun aceasta. Cînd intra într-o cameră toată lumea amuţea uitîndu-se la ea.

— Şi a murit într-un accident de avion? întrebă Gloria. Soţul ei era la bord?

— Oh, nu, era singură în avion. Era avionul ei. Oamenii spun că avionul nu a avut suficient combustibil şi ea a ştiut aceasta... Sărmana doamna Morgan!

Gloria nu mai spuse nimic. Spera ca menajera să continue să vorbească despre Ken.

— Noi aveam pregătit totul aici, ca tînăra doamnă să fie primită cu o petrecere mare. Păcat. Era o pereche frumoasă şi se iubeau.

Doamna Robert suspină.

— Aş fi dorit s-o văd pe acea Mara Parry.

— Mara Parry?

Gloria simţi nevoia să se aşeze pe un scaun. Dar... dar mama mea se numeşte tot Parry. Gwyneth Parry.

— Numele Parry este destul de frecvent în Walles.

Doamna Robert o examină pe Gloria cu mai multă atenţie decît atunci cînd o văzuse pentru prima oară.

— Am ştiut că aveţi sînge de Walles în vine. De la prima vedere am ştiut aceasta.

— Domnul Morgan locuieşte totdeauna la lordul Rhys?

— Doar cînd soseşte în regiune. El are o casă minunată în munţi. N-am fost, firește, niciodată acolo. Aşteptaţi un moment, Miss. Vreau să văd unde sînt aceste *groaznice* fetiţe.

Doamna Robert murmură încă ceva şi dispăru.

Gloria rămse pe scaun, fixînd un punct din faţa ei, fără să vadă însă ceva. Deci, soţia lui, a murit într-un accident de avion şi el nu a fost lîngă ea. Deodată i se făcu frig. Doamna Robert a spus cît se poate de clar că a fost o sinucidere. Dar Gareth a indicat că soţul ei ştia mai multe despre asta decît voia să spună.

— Sper că aveţi aici tot ce vă trebuie, Miss Todd.

Gloria se întoarse. Ken era în uşă. Chipul lui era încercănat şi ochii mai închişi la culoare ca de obicei.

— Oh, eu... da, aşa cred, murmură Gloria.

Gîndindu-se la ultima lor întîlnire, chipul i se îmbujoră. El intră. Tocurile ghetelor lui bocăneau pe parchetul de lemn. Cottage-ul arăta aşa de mic pentru el. S-a mirat cînd l-a văzut intrînd în această casă pentru păpuşi. Era minunat de frumos şi neobişnuit de masculin. O atrăgea inexplicabil. Iar fizic reacţiona aproape violent. Era într-adevăr speriată.

— Oh, domnule, se auzi glasul menajerei. M-aţi speriat!

Rîzînd, o întrebă:

— Credeaţi că diavolul a venit odată cu mine?

Şi întorcîndu-se îi spuse Gloriei.

— Aici, oamenii spun că diavolul a fost un Morgan.

— A fost? replică Gloria.

El rîse şi rîsul său sună periculos de cald. Probabil maniera în care trebuie să te porţi cu bărbaţii era cea practicată de Delia: relaxat, uşuratic şi puţin zeflemitor.

— Am venit să clarific ceva cu Miss Todd, spuse Ken. Numai dacă, bineînţeles, sînteţi înţelegătoare, doamnă Robert.

— Oh, bineînţeles. Şi aşa trebuie să merg din nou la muncă şi această Blodwen...

Gloria se ridică şi îşi aranjă blugii.

— Dar vă rog să-mi spuneţi repede, spuse Gloria, mai am multe de făcut.

Ken o privea şi pentru prima oară ea crezu că

observă în ochii lui sclipiri de admiraţie.

— Poate ar fi fost mai bine să-mi faceţi înainte o planificare, spuse el zîmbind. Promit că data viitoare voi aduce o îmbunătăţire comportamentului meu.

Gloria încerca să privească mobila din cameră dar privirea îi aluneca mereu spre statura lui atletică şi musculoasă. Picioarele lungi îi erau strînse într-o pereche de pantaloni de călărie. Îşi smulse privirea de pe coapsele conturate perfect şi ispititor de pantaloni. Purta un tricou alb şi o geacă de tweed. Ar fi vrut să-i simtă căldura prin tricoul acela.

— Noaptea trecută nu am avut nevoie, firește, de nici o programare, spuse el atît de încet, încît Gloria făcu eforturi să-l înţeleagă. Dar, pentru mine, vizita de noaptea trecută a fost mai valoroasă decît oricare alta.

Abia se abţinea să nu-l lovească ca în seara trecută. Cum poate crede că a intrat intenţionat în camera lui?

— Am crezut că cineva a fost în camera mea şi a închis lumina atunci cînd eram în baie, răspunse ea încercînd să fie calmă. Am fost atît de şocată încît n-am putut reacţiona.

— O.K., Miss Todd, nu vom mai discuta despre aceasta. Am veni doar să-mi cer scuze pentru că mi-am pierdut controlul, atunci, în tren. Trebuie să mă credeţi că aşa ceva n-am mai făcut nicio-

dată. Acum este O.K.?

Ea răspunse grăbirtă fără să-l privească:

— Bineînţeles.

Gloria inspectă partea din spate a şcolii. Hala goală mirosea a ceară de parchet. Ken scoase o cheie din buzunar şi încuie o uşă la parter.

Ea îl întrebă mirată:

— Ce faceţi aici?

— Vreau să văd dacă sînteţi în stare să faceţi faţă îndatoririlor, să văd dacă aţi studiat la Haward sau nu!

— Dacă vă interesează calificativele mele, domnule Morgan, vă sfătuiesc să le vedeţi. Cu siguranţă preferaţi un profesor din Walles în faţa căruia să vă impuneţi prin numele şi banii dumneavoastră. Am deja biletul de avion pregătit, dacă doriţi mă voi întoarce imediat în ţară.

— Crezi că asta vreau într-adevăr? întrebă el calm aprinzînd lumina.

Se aflau într-o cameră pe pereţii căreia atîrnau fotografii vechi, cu elevii din generaţiile trecute. Masa mare era plină de cărţi şi coli de scris. Ken închise uşa în spatele lor. Rezemat de uşă, cu braţele încrucişate, o examina.

— Crezi că asta vreau eu? o întrebă iarăşi Ken. Credeţi că eu sînt un om bogat care cumpără oameni care să-l laude cît de genial este?

— Eşti un astfel de om? întrebă ea.

Atmosfera era încinsă. Gloria privea fereastra

prin storurile căreia intra lumina zilei.

— Sper că nu sînt, îi răspunse mergînd spre birou şi aşezîndu-se pe un colţ al lui.

Luă un cuţit pentru deschis scrisori din fildeş şi cu el îşi lovea genunchii.

— Aşează-te Miss Todd, te rog.

— Doresc să rămîn în picioare.

În afară de un scaun incomod şi o canapea, în cameră nu mai era nimic unde se putea aşeza. Dacă s-ar fi aşezat pe canapea ar fi fost ca şi cum l-ar fi invitat să stea alături. Ori poate el stătuse acolo cu altă femeie. Cu Delia poate?

— Aici, în această hală, putem amenaja un garaj, Miss Todd.

I-au trebuit cîteva clipe pînă să-şi amintească că vorbea cu un bărbat bogat.

— Ştiu că de cînd m-ai văzut prima oară ai fost împotriva mea. Sentinţa a fost fără îndoială *condamnat*! De ce nu-mi dai o şansă să mă cunoaşti ca profesor? De cînd m-ai văzut ai avut ceva împotriva mea.

Gloria l-a văzut tresărind. De ce este aşa de furios? A spus doar adevărul!

— Am avut motivele mele, murmură el, de parcă ar fi vorbit doar pentru sine.

O privi din nou.

— Nu cred că eşti profesoara de care avem nevoie. Jumătate din elevi se vor îndrăgosti de tine şi nu vreau să le pricinuiesc dureri. Nu am nici

cea mai mică îndoială că nu le vei accepta avansurile. Pari atît de pudică şi inocentă.

— Eu nu sînt pudică, răspunse ea indignată.

— Sînt îndrăgostit, spuse el.

Gloria era mai mult decît mirată. Se îndreptă spre acel scaun incomod. El era deci îndrăgostit. Dar asta nu se vede deloc, comportamentul nu-l trădează... Doamne! Dar al ei?

Dintr-odată Gloria avu senzaţia că nu mai poate respira. De cine este îndrăgostit? De Delia?

— Versul lui Dylan Thomas, îl auzi ea, acestea au fost primele cuvinte pe care mi le-aţi adresat.

— Dar nu ţi le-am spus ţie. Nu ştiam că eşti în compartiment.

Privirile li se întîlniră şi Gloria crezu că au trecut cîteva ore privindu-se. Ken a fost primul care şi-a plecat privirile. Luă cuţitul şi începu să bată cu el în marginea mesei în timp ce Gloria privea podeaua.

Ken se aşează pe scaunul din spatele biroului şi, plecat asupra hîrtiilor începu să le aranjeze cu meticulozitatea unui om de afaceri.

— Da, eu sînt un Walles şi trebuie să înţelegi că eu doresc să am un profesor din Walles. Nu vreau însă să trec peste hotărîrea directoarei. Dacă vom fi satisfăcuţi de munca ta din săptămîna viitoare, nu văd nici un motiv pentru care să vă strîngem de gît. Pentru slujbă nu sînt suficiente doar calificative bune, se cer şi caracterizări. De

asta preferam o profesoară bătrînă. Mă tem de lipsa de experienţă.

— Cum poţi să-mi reproşezi lipsa mea de experienţă? îl întrerupse mirată. Dacă aş putea reproşa ceva, ar fi comportamentul tău, dracu să te ia! Eşti un provincial cu vederi înguste!

— Sînt şi aşa destul blestemat, murmură el. Dar altceva voiam să spun. Moral, spre exemplu...

— ...asta se întîmplă cînd un om gîndeşte ce vrea despre altul şi după aceea speră ca un *iertaţi-mă* să-l absolve de orice vină.

Spunînd acestea, Gloria ar fi dorit să-şi fi muşcat limba.

— Asta mi-am spus-o şi eu, răspunse el cu vocea îngheţată. Exact în aceasta constă lipsa ta de experienţă. Eu vreau să te protejez moral de lumea din altă ţară, cu o altă mentalitate.

— Ce fac oamenii în viaţa lor particulară, în dormitor sau în tren, sînt lucruri îngropate.

Gloria îl privi supărată şi derutată. De ce nu se explică, de ce doreşte întotdeauna să învingă? El era şeful, la dracu', el ieşea întotdeauna deasupra, orice ar spune ori ar face. Dar ce rol joacă el? Blestemată să fie clipa cînd s-a îndrăgostit de Ken Morgan!

Gloria îşi închipui numai ţipătul de groază al mătuşii dacă ar putea-o vedea şi auzi. Îngrozită şi extenuată, nu-şi mai putu opri lacrimile. Cînd Ken

o auzi suspinînd se ridică brusc şi spuse cu durere şi furie în voce:

— Am fost un smintit!

Gloria se temea şi spera în acelaşi timp că el o va lua în braţe. Dar Ken se îndreptă spre fereastră.

Îşi şterse lacrimile, făcînd eforturi ca ochii să i se obişnuiască cu lumina zilei. El se îndreptă spre ea şi o întrebă:

— Ce ai spune de o invitaţie la prînz?

Gloria căută în geantă o batistă.

— Nu trebuie să mă inviţi la prînz doar pentru că m-ai făcut să plîng. Îmi pare rău. Mă simt atît de caraghioasă. Acum cred că aveai dreptate cînd spuneai că sînt prea tînără pentru această slujbă. Dar eu ştiu că nu-i adevărat! Eu ştiu că sînt o bună profesoară! Dar...

— Te înţeleg, o întrerupse el calm. Şi invitaţia la prînz este doar... doar o încercare de a ne împrieteni. Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine. Am uitat că eşti o musafiră în ţara mea — o ţară de care sînt mîndru. Doresc să pleci înapoi cu amintiri frumoase despre Walles măcar, dacă despre mine nu se poate. Vreau să-ţi arăt ceva din locurile acestea. Este o zi frumoasă şi vom face cunoştinţă cu Walles-ul mai bine.

Gloria nu răspunse imediat. Ar fi fost bine să nu accepte invitaţia, să păstreze distanţă între ei.

Trebuia să decidă acum. Dacă ar accepta, l-ar

îndepărta pe Tom din gîndurile ei mai mult. Dar dacă va accepta invitaţia va avea multe lucruri frumoase de văzut şi în anul în care stă aici va căpăta experienţă şi se va întoarce acasă în Statele Unite, la Tom, mai matură.

El îi întinse batista lui.

— Acum vei avea ce povesti cînd vei scrie acasă.

Gloria îl privi rîzînd şi spuse:

— Da... oh, da!

4

Ken porni maşina. Gloria era aşezată lîngă el. Îşi schimbase blugii cu o rochie de caşmir şi un pulover asortat. Ken era îmbrăcat cu o haină deschisă la culoare şi un tricou roşu.

Gloria asculta muzica clasică care se transmitea la radio, privindu-l cu coada ochiului. Seducător, viril şi aspru, stăpîn pe el, sălbatic, dar cald. Îl ştia cald. Faţa îi era melancolică. Se gîndea la accidentul soţiei? Un mod groaznic de a muri. El se întoarse şi spuse zîmbind:

— Atunci cînd conduc nu sînt o companie agreabilă, sper că peisajul o va compensa.

— Walles-ul este minunat, îndeamnă la visare.

Cînd văd Walles-ul am impresia că sînt în Boston, unde n-am fost niciodată.

— N-aţi fost niciodată în Boston? Atunci înseamnă că eu am văzut mai multe din locurile unde ai trăit, răspunse el privind strada. Cel mai mult mi-a plăcut Arizona.

— Adevărat? De ce tocmai Arizona?

— Pentru că este total diferită de Walles. La prima privire ai impresia că eşti pe lună. După cîtva timp reacţionezi la fascinaţia peisajului, ai prilejul să vezi diferite nuanţe ale pustiului, observi animalele ascunzîndu-se. Este un eveniment unic în viaţa unui om. Păcat că este aşa de departe.

O privi din nou şi îi spuse pe un ton aproape poruncitor:

— Povesteşte-mi despre logodnicul tău.

— Tom este minunat, spuse ea fără a ezita. E aşa de drăguţ, necomplicat, onest, fidel şi un foarte bun meseriaş. Este proiectant de vapoare şi iubeşte pisicile. I-am făcut cadou şapte, dar întotdeauna se întorcea cîte una acasă la mine.

Ken rîse dar imediat deveni serios:

— Aşa deci, proiectant de vapoare, o meserie sigură, dar atît de plictisitoare din moment ce marile vapoare de astăzi arată la fel.

— Dar nu, în nici un caz nu! protestă Gloria. El proiectează şi construieşte yacht-uri repezi. El a proiectat yacht-ul milionarului Peter Mallifax cu

care în ultimul an a cîştigat un mare concurs.

După o scurtă tăcere, Ken spuse:

— Aşa deci, cît de frumos!

Gloria percepu răceala din vocea lui şi tăcu. Peste cîteva clipe, din dorinţa de a nu mai discuta despre ea, îl întrebă:

— Dar logodnica ta? Povesteşte-mi despre ea.

— Nu am nimic de povestit!

— O.K., dacă nu vrei, atunci haide să jucăm jocul *întrebare-răspuns*. E înaltă? Are părul blond?

Ken opri maşina atît de supărat încît ea crezu că e necesar să se apere:

— Dar eu ţi-am povestit despre logodnicul meu, nu este fair-play dacă tu...

— Soţia mea a murit. Am fost însurat şi ea a murit!

— Nu te-am întrebat despre soţia ta.

— Oh, ştii deja? De tine nu-şi poate ascunde nimeni secretele. Cu siguranţă că-mi ştii şi măsura de la cămaşă, spuse Ken scandalizat.

Gloria era mirată. Ce-şi închipuie el? Chiar crede că este interesată de el?

Pornind maşina, starea lui Ken se îmbunătăţi vizibil. Gloria continua să admire peisajul încercînd să-şi domolească mînia. Walles era pur şi simplu prea frumos ca să-l priveşti mînioasă.

Ken opri maşina în mica parcare a restaurantului. Pe terasă, o pereche hrănea lebedele.

— Ce frumos, spuse Gloria entuziasmată. N-am văzut niciodată lebede negre.

— Le vom da de mîncare şi noi mai tîrziu. Jethro are cu siguranţă o masă bună pentru noi.

În micuţul restaurant era atît de întuneric în comparaţie cu lumina puternică de afară, încît Gloriei i-au fost necesare cîteva momente pentru acomodare.

Îi întîmpină un bărbat micuţ şi cu foarte puţin păr pe cap.

— Domnul Morgan, e minunat să vă văd. Şi aţi adus cu dumneavoastră şi soţia. Cea mai frumoasă femeie din ţară.

— Aceasta este Gloria Todd, Jethro, spuse el, este o profesoară venită din America.

— Oh...

Bărbatul o privi derutat.

— Sînteţi binevenită, Miss Todd. Vreţi bineînţeles masa dumneavoastră preferată, domnule Morgan?

Îi conduse la o masă de lîngă fereastră de unde puteau privi lacul.

— Vă recomand *Cawl*, Miss Todd, spuse chelnerul, dîndu-i lista de bucate.

— Cawl?!

Ken zîmbi.

— Explică-i ce este Jethro.

— O supă iute cu verdeaţă, Miss Todd. Este ceva deosebit.

Ochii Gloriei se lărgiră:

— Mulţumesc dar voi lua, cu plăcere, altceva.

Ken rîse.

— Nu aveţi o fire aventuroasă, nu-i aşa, Miss Todd? Ce doriţi deci? O friptură sau poate miel din Walles? Cum sînt *Farelele*, Jethro?

— Foarte proaspete şi delicioase.

Luară amîndoi *Farele* şi Ken comandă şi vin alb slab. Însetată, Gloria bău două bahare.

— De ce nu i-aţi spus chelnerului că soţia dumneavoastră a murit?

— Pentru că ne-ar fi stricat ziua cu compasiunea lui.

— Dar într-o zi va afla.

— Şi atunci va şti din ce motive nu i-am spus. Aşa sîntem noi, oamenii din Walles. Noi suportăm durerea cu inima, nu cu limba. Spre deosebire de americani.

Gloria simţi cum o cuprinde iarăşi mînia. Acest bărbat face glume numai s-o provoace.

— Dacă gîndiţi astfel despre noi, e pentru că n-aţi fost niciodată în Maine. Oamenii din Maine sînt destul de rezervaţi. De fapt, foarte rezervaţi; încît lumea din alte oraşe se minunează cît sîntem noi de modă veche. Adevăraţi yankei liniştiţi la fel ca în urmă cu o sută de ani.

— Aveţi dreptate. Din păcate n-am fost niciodată în Maine.

— Noi nu sîntem adevăraţi americani. Noua

Anglie nu are nimic comun cu noua mamă: nici ca peisaj, nici ca oameni.

— În realitate care este diferenţa dintre Walles şi Maine spre exemplu?

— Este greu de descris. Vreau să spun că Walles este... da, este atît de blînd şi verde.

— Şi aceasta v-a amintit de Dylan Thomas?

Gloria privi departe spre lac şi spuse:

— Da, dar nu numai de el.

— Ce încă?

— Simt ca şi cum aş mai fi fost aici odată.

— Dar aţi mai fost aici?

— Nu, spuse Gloria negînd din cap, dar în ciuda acestui fapt mă simt aici, în Walles, ca acasă. Sau poate din cauză că mama s-a născut aici?

Ken ridică din umeri continuînd să se joace cu tacîmul. Evitînd s-o privească, luă paharul şi bău.

— Îmi place Walles foarte mult.

— Atunci nu mă voi gîndi dacă te potriveşti pentru locul acesta sau nu.

Ce însemna asta? Gloria simţi din nou cum o sufocă mînia. Ken a invitat-o numai pentru a avea cu cine se certa? Cu acest bărbat, singura metodă de apărare este atacul.

— De ce n-ai vrut să-mi povesteşti despre logodnica ta?

Înainte de a-i răspunde, Ken privi mult timp vinul din pahar.

— Pentru că noi nu sîntem cu adevărat logo-

diţi. Este Delia. Am fost foarte apropiaţi după ce soţia mea a murit. Am fost foarte furios cînd ea a vorbit aşa de entuziasmată despre logodna noastră. Acest lucru nu a fost prea drăguţ din partea mea. Scuză-mă.

Ken rîse.

— Să discutăm despre altceva. Ce cursuri vă plac mai mult?

După ce mîncarea a fost servită, Gloria răspunse:

— Literatura. Citesc cu plăcere povestirile.

El rîse.

— Ce povestiri vă plac mai mult? Cele romantice?

— Da, bineînţeles, dar îmi plac, de asemenea, şi versurile lui D.H. Lawrence şi T.S. Eliot.

— Eliot iese din sfera romancierilor.

— Şi totuşi a doua lui căsătorie a fost foarte romantică. S-a îndrăgostit de secretara sa şi au trăit fericiţi pînă la sfîrşitul vieţii.

— Nu aveţi dreptate, dar nu mai discutăm pentru că ne certăm iarăşi, protestă el rîzînd.

Gloria se concentră asupra mîncării. Împotriva acestui om nu găseai replică. Orice s-ar fi întîmplat el avea întotdeauna ultimul cuvînt.

— Mulţumesc pentru prînz, spuse ea şi cu un ton arogant continuă. Prietenia arătată musafirilor, aici, în Walles, alungă dorul de casă.

Ken aşează tacîmurile pe masă şi-i făcu semn

chelnerului pentru nota de plată. O privi pe Gloria şi-i spuse:

— Am fost şi eu romantic ca tine.

— Înseamnă că ai învăţat bine să te ascunzi.

— Nu, viaţa m-a învăţat că oamenii romantici nu reuşesc.

— Domnule Morgan pe cine vrei să convingi? Pe mine sau pe tine? Eu iubesc povestirile, tu afacerile.

— Cu povestirile nu aduni bani.

Ea se ridică şi se îndreptă spre uşă. La uşă, spre surpriza ei, Ken o opri şi-i puse în mînă cîteva prăjituri.

— Pentru lebede, spuse el.

Ajungînd la micul heleşteu, Ken momi lebedele şi-i spuse Gloriei:

— Nu fă mişcări bruşte. Dacă sînt deranjate lebedele muşcă.

Cînd au terminat de mîncat prăjiturile, lebedele au înotat în altă parte a eleşteului. Şi-au curăţat penele, de parcă contactul cu omul le-ar fi murdărit.

În maşină, Ken o întrebă pe Gloria:

— Ce-ai dorit să devii înainte ca cineva să-ţi spulbere toate iluziile? Mă refer, înainte de a deveni adultă.

— Pentru început aş dori să fiu regina celţilor şi să recuceresc Walles-ul de la englezi.

El zîmbi:

— Mai tîrziu Tarzan sau cavaler la curtea regelui Arthur. Eu iubesc romantismul Miss Todd. Aşa de mult... ca pe vechea mobilă şi picturile din casa unchiului meu. Dar ştiu că tu ai pretenţii severe şi nu poţi trăi o viaţă modernă.

— Domnule Morgan, eu cred că oamenii au ceea ce adună. O viaţă plină sau atîtea decepţii încît nu mai au loc şi pentru iluzii.

— Şi tu ce-ai adunat, Miss Todd? O viaţă cu povesti la focul căminului, cu pisici jucîndu-se la picioarele tale, cu un soţ la masa de lucru care proiectează bărci? Nu sună destul de plictisitor?

Gloria întoarse capul şi nu răspunse. Acest om e ca lebedele de pe lac: drăguţ, inteligent, aristocrat, dar periculos.

Drumul pînă acasă l-au făcut în tăcere. Cînd au ajuns în faţa casei, Ken a coborît şi i-a deschis portiera.

— Nu ştiu dacă mă crezi, spuse el, dar ora aceasta petrecută împreună a fost o plăcere pentru mine. Iartă-mă, Gloria, dacă am fost nepoliticos, dar sper ca prietenia noastră să aibă o şansă.

Ea îl privi neîncrezătoare: ce joc mai joacă acum? Ce răspuns aşteaptă? Deodată, îl auzi gemînd. Gloria ce-am să mă fac? Ce-am să fac cînd am să fiu în prejma ta?

— Nu mă privi aşa! o avertiză el.

— Cum te privesc?!

— Aşa cum m-ai privit în tren după ce te-am sărutat.

Gloria vru să ocolească răspunsul dar era deja prea tîrziu. Mîinile lui o înlănţuiră. O împingea cu întreg corpul spre maşină. Dar căldura şi forţa trupului lipit de al el o făcură să nu mai poată face nici un pas. Voia să-l atingă uşor, ca prin vis dar şi să se topească sub greutatea lui fierbinte.

— Te rog nu te feri, şopti el.

Mîna îi mîngîia tandru sînii. Ştia că tremură şi încerca să nu o sperie. Spera să se poată stăpîni.

Gloria se înfioră simţindu-şi sfîrcurile întărindu-i-se de dorinţă. Cînd buzele li s-au întîlnit, se prinse gemînd cu mîinile de reverele hainei.

Simţeau că-şi pierd echilibrul şi se ţineau strîns în braţe. Involuntar, ea întrerupse acest pasionant sărut. Auzise paşi şi voci în apropiere. Vocile colegelor ei i-au lovit ca un trăsnet.

Ken încercă să o protejeze de privirile lor, dar deja era prea tîrziu. O recunoscuseră. O privea aproape disperat, cerîndu-i cu privirile să nu se închidă. Încă respira greu şi oricît ar fi încercat să se liniştească, nu-şi putea şterge din minte gustul ei. Într-adevăr îşi pierduse controlul ca niciodată. Şi inima.

— Îmi pare rău, Gloria. Nu voiam să se întîmple asta.

— Nu-i nimic, spuse Gloria încet, masîndu-şi

ceafa.

— Vino cu mine, Gloria, şopti el privind-o în ochi. Am o casă în munţi. Nu trebuie să mergi astăzi la şcoală. Acolo te voi face fericită. Te rog!

Ea refuză dînd din cap. Ştia ce voia el. Şi peste toate îl şi iubea. Un dezastru absolut. Aproape o durea refuzul dar un ultim rest de mîndrie o împiedica să accepte.

— Nu, Ken. Eu cred în dragoste şi romantism. Nu vreau să te joci cu mine, să mă răneşti cînd doreşti şi cînd îţi doreşti o femeie să mă foloseşti.

El îi strînse mîna.

— Eşti sigură? Ştii tu cine este rănit? Mergi înapoi la logodnicul tău. Ştiu că el nu te-a mîngîiat aşa cum am făcut-o eu. Ştiu că trupul tău este pregătit să mă primească pe mine, nu pe el. Nu voi avea niciodată o femeie împotriva voinţei ei. Poţi să-mi spui *da* cînd vei fi matură... peste zece ani poate.

Se urcă în maşină trîntind portiera. Ken văzu încă o dată lacrimile din ochii Gloriei. Ce-am făcut! Gloria ce ne-am făcut?! Scumpa mea nu meriţi asta.

Încet, Gloria intră în casă. Ştia că este îndrăgostită cu adevărat. Pentru prima oară în viaţa ei. Ştia, de asemenea, că nimeni nu era atît de nefericit ca ea.

5

În faţa sobei o aştepta o fată: Sînt Blodwen Robert, Miss, spuse. Toate sînt în regulă, Miss?

— De unde ai venit?

— Sînteţi palidă, Miss, sînteţi supărată că am întîrziat? Vă e rău?

— Nu, bineînţeles că nu. Şi cu mine totu-i în ordine. Tu eşti nepoata doamnei Robert?

— Da.

— Te rog nu mă deranja cîteva ore.

Gloria se îndreptă spre dormitor, dar Blodwen o opri.

— Da, desigur... dar, Miss, trebuie să vă grăbiţi. Sînteţi aşteptată la o şedinţă. Nu ştiaţi? Nu v-a

spus Delia?

— Nu, nu mi-a spus nimic nimeni. Dacă sînt aşteptată, merg acum.

În drum spre şcoală, Gloria se gîndi dacă întîmplător Ken a sărutat-o în faţa colegelor ei! A fost doar o scăpare că Delia nu o anunţase nimic? Sau poate Ken voia să-i convingă şi pe alţii că ea nu este potrivită pentru slujba pe care o voia. Delia era foarte bucuroasă ca o posibilă rivală să dispară cît mai repede. Acum, cînd zarurile erau aruncate, Gloria dorea să joace pînă la capăt. Să joace şi să cîştige!

Profesoarele o aşteptau în salon. Miss Lloyd avusese ideea ca Gloria să facă cunoştinţă cu noile sale colege la un ceai. Miss Davies era îmbrăcată într-o rochie roz; vorbea cu Miss Reece, încercînd să scoată la iveală ce ar avea de suferit lecţiile ei de botanică prin venire Gloriei. Toată lumea ştia că Miss Davies o ura deja pe noua venită.

Miss Merdideth, profesoara de istorie, nu era într-o stare de spirit prea bună. Pentru ea, întîrzierea Gloriei la primul ceai băut împreună, echivala cu o catastrofă.

Miss Mortimer, profesoara de matematică, era singura care primea, plină de bunăvoinţă, venirea

acestei americance. Ceea ce nu înţelegea, era faptul că o surprinsese încă din prima zi cu Ken. Dacă ar afla Miss Lloyd s-ar duce dracului totul. Cu siguranţă ea nu ar aminti nimic. Era în interesul şcolii. Dar înainte de a-şi face o părere trebuia s-o cunoască pe noua venită.

— Îmi pare rău, doamnele mele. Nu ştiu ce gîndeşte Miss Todd, spuse Delia plimbîndu-şi privirile prin cameră. Dumneavoastră aşteptaţi ceaiul. Pun pariu că-l vom bea fără Miss Todd.

— Poate are altceva mai important de făcut decît să ne întîlnească pe noi, spuse Miss Davîes, una dintre cele care o văzuseră sărutîndu-se cu Ken.

— Este posibil să fi uitat, anunţă Miss Mortimer.

O cunoştea bine pe Delia şi expresia de satisfacţie ce i se citea pe chip o nedumerea.

— Oh, asta nu cred, răspuse Delia, jucîndu-se cu părul.

În acel moment uşa se deschise şi intră Gloria. Aproape întregul drum îl făcuse alergînd. Faţa îi era îmbujorată şi ochii îi străluceau.

Lui Miss Mortimer Gloria i-a plăcut din primul moment. E o tînără care ştie să se lupte şi nu se va lăsa uşor. Oricum nu va fi calul de bătaie al Deliei, gîndi Miss Mortimer.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, spuse Gloria privindu-le pe rînd. Din păcate, abia acum am aflat despre această întîlnire. Sper că nu

m-aţi aşteptat prea mult. Promit că nu se va mai întîmpla.

Rîsul conciliator al celor prezente răsună pînă la Delia.

— Adevărat, Miss Todd, spuse ea plină de bunăvoinţă, nu ne-am pierdut prea mult timp.

Miss Mortimer se întreabă ce se va întîmpla cînd Miss Davies, care nu ştie să păstreze un secret, va povesti scena de lîngă maşină.

Ora în care s-a băut ceaiul i s-a părut Gloriei nesfîrşită. S-a scuzat sub pretextul că trebuie să despacheteze şi să facă ordine în Cottage, deşi toată lumea ştia că Blodwen făcuse deja toate acestea.

Părăsind şcoala, n-a mers la Cottage, ci s-a plimbat pe malul lacului sperînd că nimeni nu o va surprinde. Începea să se întunece. Observă o bancă ascunsă în spatele unui tufiş. Se aşează, închise ochii şi inspiră puternic aerul proaspăt. Oare cît era ceasul în America? Ce face acum mătuşa? Brusc, o cuprinse dorul de casă. Începu să-şi dorească să se apropie timpul cînd va pleca acasă.

Două profesoare hoinăreau pe malul lacului şi discutau, iar Gloria fu iarăşi nevoită să asculte to-

tul, în spatele tufişului.

— Această americancă! Am fost de la început împotrivă să aducem o străină în această şcoală, le auzi ea spunînd.

Discuţia era vădit îndreptată împotriva ei.

— Dar vestea cea mare n-o ştiţi, o întrerupse cealaltă. ţineţi-vă bine: această nouă colegă i-a sărit deja în spate lui Ken. I-am surprins astăzi într-o situaţie care nu lasă loc niciunui comentariu. Cînd va afla Miss Delia! Eu cred că ar trebui să-i spunem lui Miss Lloyd. Dacă nu, vom fi vinovate în faţa şcolii. O şcoală este bună atîta timp cît are profesori buni.

— Mă îndoiesc că va reuşi să-l înhaţe pe Ken Morgan. El nu vrea decît să se distreze puţin. Oricum se însoară cu Miss Delia. El ştie ce doreşte Gloria de la el. Gîndiţi-vă numai la vorbele mele...

Nu, nu astfel! Nu e drept! Gloria simţi lacrimile curgîndu-i pe obraji. Cînd zgomotul paşilor s-a pierdut, îşi ascunse faţa în mîini şi plînse fără reţinere. Cum a putut ajunge într-o asemenea situaţie?

— Cum se numeşte cel ce trage cu urechea? auzi ea o voce alături.

În faţa ei stătea Miss Morgan Mortimer, profesoara de matematică. O privea cu un amestec de milă şi supărare.

—Veniţi cu mine. Vreau să pregătesc o gusta-

re, spuse ea.

E drept că pentru Miss Mortimer nu era o plăcere să gătească şi nici nu murea de foame. Plănuise ca în această seară să-l studieze pe Albert Einstein, singurul bărbat pe care l-a respectat vreodată. Dar această domnişoară avea nevoie de ajutor.

— Oh, nu ştiu, răspunse Gloria grăbită. Eu... nu pot crede că vreţi într-adevăr să vă petreceţi seara cu mine. Vreau să spun că nu vreau să vă fiu o povară.

Miss Mortimer îi puse mîna pe umăr.

— Veniţi numai şi încetaţi să vă plîngeţi singură de milă. Vom mînca *Rarebit*, o specialitate din Walles.

În Cottage, Miss Mortimer îi oferi un fotoliu, apoi începu să pregătească gustarea.

— O bună cunoaştere a matematicii, spuse ea oferindu-i o ceaşcă de ceai tare, împinge gîndirea oamenilor la o moleşeală a romantismului.

Gloria se gîndea la Ken. A fost el romantic cu ani în urmă?

— Aparţineţi oamenilor cu predispoziţie spre romantism.

Vocea lui Miss Mortimer era meditativă.

— Sînt mulţi la fel în America?

— Eu sînt pe jumătate o Walllis-er, replică Gloria.

— Adevărat? Şi cealaltă jumătate?

— Engleză şi scoţiană.

— Aha. Miss Mortimer aşează o bucată mare de brînză într-o craţiţă. De acolo vine romantismul dumneavoastră. Oamenii din Walles sînt pasionaţi, dar nu romantici. Gîndiţi-vă, aş fi putut să mă mărit cu unul dintre bărbaţii de aici.

— Nu aţi fost căsătorită? o întrebă Gloria fără să se gîndească şi se înroşi imediat. Scuzaţi-mă, vă rog, pentru curiozitatea mea.

— Nu-i nimic. Nu m-am măritat pentru că n-am găsit încă un bărbat care să fie entuziasmat de matematică ca Albert Einstein, răspunse Miss Mortimer cu un umor sec. Gustaţi această brînză delicioasă şi promiteţi-mi ceva, Miss Todd. Promiteţi-mi că în viitor vă veţi gîndi bine la ceea ce doriţi să faceţi.

A urmat o lungă tăcere.

— Asta este uneori atît de greu, replică Gloria gîndindu-se la sărutul lui Ken.

— Vă gîndiţi la Ken. Adevărat?

— Mi-am promis şi mie acelaşi lucru.

Ochii Gloriei erau scăldaţi în lacrimi.

— S-a întîmplat atît de repede. Ken m-a luat în braţe şi m-a sărutat. Eu singură nu realizez cum a putut să se întîmple. Acasă, în Stetele Unite am un logodnic minunat şi...

— Atunci poate ar trebui să vă gîndiţi mai mult la el, o întrerupse Miss Mortimer. Poate vă supără sfatul meu dar trebuie să ştiţi că iubitele noas-

tre colege au pariat deja pe faptul că Morgan vă va duce de nas. Treziţi-vă pînă nu e prea tîrziu.

— Mulţumesc. Este bine să simţi că ai pe cineva alături.

Brînza era gustoasă şi sherry-ul pe care Miss Mortimer îl adusese din dulap mirosea delicios. Gloria mîncă şi bău cu poftă.

— Bravo, ai mîncat tot. Acum voi face cîte o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi apoi eu voi fuma o ţigară dacă nu aveţi nimic împotrivă.

S-au aşezat în faţa căminului unde pîlpîia prietenos focul. Fumul de la ţigară se ridica uşor în tavan.

— Ştiţi că semănaţi foarte mult cu Mara, soţia moartă a lui Ken? întrebă Miss Mortimer.

— Adevărat?

Gloria făcu eforturi ca vocea să nu o demaşte cît de curioasă era. Ken o sărutase doar pentru că semăna cu Mara?

— Da, adevărat. Dar această asemănare este de altă natură. Mara Parry era originară din ţinutul mamei dumneavoastră, Meridentshire, adevărat? Poate se cunoşteau.

— Nu ştiam. Povestiţi-mi, vă rog, despre Mara.

— Nu ştiu prea multe despre această femeie. Bunicul ei a fost bătrînul lord Parry. Despre el nu poate spune cineva prea multe lucruri bune. Şi, decît să vorbesc de rău morţii, mai bine nu povestesc nimic. Mara avea predilecţie pentru spor-

turile periculoase. A fost foarte frumoasă şi plină de farmec.

— Au fost fericiţi? A iubit-o?

Miss Mortimer ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie nimic despre această pereche, draga mea. N-au fost căsătoriţi foarte mult timp.

— Ea a murit într-un accident de avion?

— Ah, deci aţi auzit? Eu am vorbit deja prea mult, acum vreau să ascult. Povestiţi-mi ceva despre dumneavoastră. Sînteţi îndrăgostită de Ken Morgan?

Gloria îşi simţi faţa în flăcări. Această femeie a fost atît de prietenoasă cu ea încît i-ar fi imposibil s-o mintă.

— Eu... nu ştiu, răspunse grăbită Gloria, dar aşa cred! Cîteodată cred că el face parte din fiinţa mea. Dar cîteodată îl urăsc şi aş dori să-l sfîşii în bucăţi.

Încercă să zîmbească dar nu avu putere. Sorbi gînditoare din ciocolată.

— Şi acel bărbat din Statele Unite?

Gloria suspină.

— Tom este minunat dar cred că nu-l iubesc. Cum aş putea simţi ceea ce simt pentru Ken, dacă l-aş iubit pe Tom.

— Şi ce veţi face?

— Nu ştiu. Şi nu ştiu ce se va întîmpla cînd Miss Lloyd va afla despre Ken. Cerule, nu voi şti

ce să-i spun cînd mă va întreba.

— Exact acelaşi sentiment îl am şi eu. Dar totul se va rezolva. Ce-ar fi să vă împrumut pentru cîteva zile maşina mea, care se numeşte *Belzebut*, să căutaţi familia mamei dumneavoastră. Călătoria vă va abate gîndurile în altă direcţie. Şi cu Miss Lloyd, nu vă faceţi griji, voi rezolva eu.

— Mulţumesc, Miss Mortimer, răspunse Gloria zîmbind. Dar nu pot primi. Dacă voi avea un accident? N-am să am bani să repar ceva. Şi cu Miss Lloyd ce vreţi...

— Miss Lloyd ştie ce sentimente aveţi dumneavoastră şi Miss Delia, una pentru cealaltă şi, cînd îi voi spune că v-aţi sărutat cu Ken în faţa vilei, nu va...

— Dar nu-i adevărat, o întrerupse Gloria. Eu nu am vrut, de fapt, dar el m-a sărutat cînd...

— Nu e necesar ca toată lumea să ştie asta, spuse Miss Mortimer stingînd ţigara în scrumieră. Cum rămîne cu propunerea mea? Trebuie să fiţi atentă că circulaţia e pe partea stîngă. Şi acum nici un cuvînt în plus în legătură cu acest subiect.

6

Gloria n-a putut rezista tentaţiei de a face o plimbare cu *Belzebut* chiar în acea seară. Micuţa maşină semăna mai mult cu o jucărie decît cu ceva care să circule pe străzi. Învîrti cheia în contact şi peste puţin timp maşina alunecă pe strada îngustă.

Îi revenise buna dispoziţie şi fredona încet o melodie. Situaţia se schimbă cînd văzu o maşină venind din direcţie opusă. Strada era foarte îngustă şi conducătorul celeilalte maşini sigur îşi pierduse minţile. Venea pe partea ei din sens opus. Uf! Toate erau greşit amplasate, pînă şi volanul era aşezat în altă parte decît ştia ea. Cerule, ea era aceea care circula greşit!

Luminile altor maşini veneau din faţă. Gloria întoarse volanul şi reuşi să oprească la cîţiva paşi de şanţul de pe marginea drumului. O fracţiune de secundă mai tîrziu, maşina care venea din faţă intră şi ea în şanţ evitînd astfel accidentul cu Belzebut.

— Cum dracu' conduceţi?! strigă o voce bărbătească. Puteaţi să ne omorîţi pe amîndoi.

Ochii lui Ken s-au lărgit de mirare cînd a recunoscut-o pe Gloria.

— Ceva nu era în regulă cînd conduceam şi... Cînd am pornit motorul..., răspunse Gloria fără convingere.

— Adevărat?

Gloria nu-i putea vedea faţa în întuneric dar simţea că e foarte supărat.

— N-ai ştiut că aici cel care conduce o maşină trebuie să aibă carnet? De unde ai furat maşina? Poate o putem înapoia înainte ca stăpînul să afle de dispariţia ei şi să anunţe poliţia.

— Foarte comic, murmură Gloria fără să-l privească. Cineva mi-a împrumutat maşina.

Ea învîrti cheile în contact dar maşina rămase pe loc.

— Şi chiar nu ai avut altceva mai bun de făcut în seara asta decît să mă faci să intru cu maşina în şanţ?

Gloria era mirată.

— Ce-ar fi dacă ai încerca să mă ajuţi, decît să

vorbeşti fără rost.

De abia atunci Gloria observă că picioarele îi tremurau. Şi pulsul i-o luase razna. Era şi furioasă şi epuizată. Reacţiona violent la apropierea lui şi asta o enerva la culme.

— Acum, cu plăcere, Miss Todd, spuse Ken intrînd în maşină. Prima noastră întîlnire pe lună plină este romantică şi...

— Şi dacă mă atingi ţip!

Ken îşi retrase mîinile.

— Bine! Voi vedea ce e de făcut.

În timp ce Ken lucra, Gloria nu-şi putea lua privirile de la el. Îi vedea coapsele musculoase strînse în blugi şi se întreba cîte femei le-au mîngîiat. Cînd Ken se ridică, rămase înmărmurită. Sigur îi văzuse direcţia privirilor. Ce-i cu mine?

— Porneşte motorul!

Gloria întoarse cheia şi motorul porni.

— Asta a fost, spuse Ken.

În acelaşi moment, motorul începu să tuşească şi se opri. Ken oftă.

— Unde ai învăţat să conduci? Ai accelerat prea mult.

Veni la uşa din dreptul volanului.

— Lasă-mă pe mine la volan.

Gloria schimbă locul.

Porni maşina şi motorul se auzea regulat şi liniştit.

— Nu sînt încă obişnuită cu maşina, răspunse

Gloria. Nu-i de mirare că Miss Mortimer o numeşte *Belzebut.*

— A ei e deci maşina. Se potriveşte cu ea.

— Nu spune nimic rău despre Miss Mortimer! Ea mi-a împrumutat maşina să pot vizita locurile în care mama mea s-a născut. A murit cînd aveam doi ani. Din nefericire nu ştiu prea multe despre ea.

Într-o clipă toată lumina de pe faţa lui Ken dispăru. Chipul lui deveni o mască încremenită.

Îndată ce am pomenit despre mama un zid de tăcere l-a înconjurat. De ce? Era rudă cu soţia lui?

Înainte de a-l întreba, Ken coborî din maşină.

— Acum vino să mă ajuţi să-mi scot maşina din groapă. Nu accelera, o sfătui el. Eu o să împing. Dă înapoi şi cînd eu îţi voi face semn accelerează uşor. Acum, strigă el şi în cîteva secunde maşina era iarăşi în stradă.

— Mulţumesc mult, spuse Gloria vrînd să coboare.

— Tipic pentru o femeie, mormăi Ken şi deschise uşa. Întîi cereţi ajutor, lăsaţi bărbatul să facă munca cea mai mizerabilă şi apoi îi mulţumiţi în loc să plătiţi.

— Să plătesc, întrebă Gloria fără să înţeleagă. Vrei bani?

— Bani? Nu! Tu ştii exact ceea ce doresc eu, răspunse apropiindu-se de Gloria.

— Nu, te rog, nu, şopti Gloria încercînd să se depărteze.

— Şi tu o vrei la fel de mult ca mine.

O luă de bărbie şi-i întoarse faţa spre el.

— Nu!

Inima începu să-i bată puternic.

— Ba da. Nici nu ştii cîte lucruri frumoase am putea face împreună, micuţo. Oricum vreau să te sărut.

Mîinile o cuprinseră strîns, fără scăpare. Curînd atingerea lui o făcu să-şi piardă minţile. Avea un trup cald şi tare. Înnebunitor de sexy. Buzele i-au devenit docile şi îi dărui un sărut plin de pasiune.

Cum se putea gîndi acum la viitor cînd nu avea nici o dorinţă decît ca aceste momente de dulce ameţeală să nu se mai termine niciodată.

Cînd a încetat să se împotrivească, Ken a sărutat-o blînd, cu dragoste. Mişcările limbii lui aproape o făcură să-şi piardă cunoştinţa. Şi spre stupoarea ei se trezi răspunzînd cu pasiune acestor mişcări. Luă iniţiativa. Îi mîngîie la rîndul ei interiorul fierbinte al gurii. Avea un gust special, pe care, era sigură, nu-l va uita niciodată. Ken o muşcă uşor, încercînd să-şi potolească într-un fel focul aprins. Mîinile îi alunecau de-a lungul corpului ei, cercetînd curioase şi cucerind. Gloria gemu uşor. Cu o mînă îi mîngîia sînii. Sub mîngîierea degetelor lui, sfîrcurile i se întăriră, simţind

în tot corpul o dorinţă mistuitoare. Trupul lui Ken o presa puternic şi îşi dădu seama că ceea ce o tulbura sînt coapsele şi întăritura formată între ele. O durea cumplit apropierea aceasta. Simţi că leşină. Tremurînd, Ken se îndepărtă şi-i spuse cu o voce dură, dar uşor răguşită:

— Ţi-am spus că nu te vei împotrivi!

Gloria deschise ochii, făcînd eforturi să-şi revină. Cum îl va rezista? Cum va putea iubi alt bărbat? Sau săruta? Cum îi va rezista lui Ken? În mintea lui nu era loc pentru ea. Nici în inima lui, nici în viaţa lui. Niciodată, în viaţa lui. Nu credea în dragoste, nu putea înţelege iubirea ei. Nu i se va putea dărui acestui bărbat cu tot trupul şi sufletul. N-ar înţelege, n-ar putea simţi dăruirea ei. Iar el nu va fi niciodată cu adevărat al ei. Refuză să simtă, pur şi simplu refuză dragostea. O vede doar ca pe o slăbiciune. Sau ca pe o satisfacţie de o clipă.

— Trebuie să plec pentru cîteva luni, îl auzi spunînd. Voiam să-ţi spun mîine dimineaţă, dar cum ne-am întîlnit acum, pot porni mîine dimineaţă înainte de micul dejun. Am nevoie de o schimbare. În noiembrie vreau să schiez. Asta-i place Deliei în mod deosebit.

Gloria crezu că nu aude bine. Cum poate s-o sărute cu atîta pasiune şi apoi să-i spună că pleacă cu Delia în vacanţă.

— Atunci, acolo vei primi ce-ţi doreşti, poţi fi

fericit că pleci, spuse ea cu vocea îngheţată.

— Aşa? Nu confunzi ceva? Te-am invitat în casa mea din munţi şi n-ai acceptat. Tu ţi-ai îndeplinit dorinţa, eu nu, sau ce gîndeşti tu?

— În acest moment nu pot gîndi nimic clar. Înainte cu cîteva clipe, gîndeam că sînt îndrăgostită de tine.

Gloria prefera să-şi fi tăiat limba decît să spună acestea şi supărată începu să fixeze un punct pe geam.

Ken o privi înmărmurit un moment:

— De ce nu spui lucrurilor pe adevăratul lor nume, Gloria? Plăcere, dorinţă, asta e ceea ce simţi tu. Dragoste, din nou acest cuvînt! De ce foloseşti cuvinte mari pentru ce simţi.

Era atît de furioasă încît nu realiză ce face. Începu să-l lovească cu toată puterea.

— Doamne, Gloria! Ascultă-mă! Dacă nu, îţi dau înapoi palmele. Nu suport femeile isterice.

Coborî cu intenţia de a se aşeza la volan.

Într-o secundă Gloria închise uşa şi porni maşina. Îl văzu prin oglindă, în mijlocul străzii, gesticulînd. În ciuda lacrimilor care-i curgeau, începu să rîdă. Acest bărbat trebuie să înveţe s-o cunoască. şoricel micuţ, femeie neajutorată! Nu era neajutorată şi i-a demonstrat asta. La următoarea intersecţie opri maşina. Poate trebuia să se întoarcă să-i dea maşina. Dar nu. Mai bine să-i dea o lecţie. Mai trist e că nu mă va înţelege poate niciodată.

Zgomotul o trezi la o oră matinală, cu care ea nu era obişnuită. Afară opri o maşină. Auzi cum cineva închide uşa. Vizită la ora asta? Se ridică din pat şi îşi îmbrăcă halatul. Cu atenţie se uită prin perdele. În faţa casei staţiona maşina argintie a lui Ken Morgan. Era curioasă pe care drum ajunsese Gloria la Cottage. Ce însemna asta? Dar unde era *Belzebuth*? Nedumerită, merse la bucătărie şi-şi făcu o ciocolată.

A putut Gloria Todd să-l schimbe pe Ken Morgan? Dacă da, era prima femeie care a reuşit să facă asta. De această dată recunoscu sforăitul inconfundabil al lui *Belzebut*. Se ridică. Nu se poate! Ken Morgan îl conduce pe *Belzebut*!

Miss Mortimer deschise fereastra.

— Bună domnule Morgan, strigă ea, doriţi să luaţi micul dejun cu mine?

Ken ridică privirile spre ea şi-i răspunse rîzînd:

— Mulţumesc Miss Mortimer, dar sînt grăbit. Sînt norocos că mi-am găsit maşina ajc

Ken se uită prin geamula maşinii şi văzu cheile de contact la locul lor.

— Puteţi spune acum, Miss Mortimer, că *Belzebut* este pregătit pentru orice călătorie. Am luat un mecanic din Bath să-i examineze inima şi rini-

chii iubitului dumneavoastră *Belzebut*. Acum este perfect sănătos.

— Mulţumesc, murmură Miss Mortimer şi se întrebă mirată ce l-a apucat pe Ken de i-a reparat maşina.

— Toate sînt în ordine, spuse Ken urcîndu-se în maşină. E o dimineaţă cu adevărat frumoasă.

Ea privi uluită maşina pînă aceasta dispăru în stradă.

7

Conducînd prin faţa caselor vopsite în alb, Gloria se gîndea la alte lucruri decît la ţinutul pe care urma să-l cunoască. În afară de ce-i spusese Miss Mortimer despre întîmplarea din acea dimineaţă, nu a mai auzit nimic despre Ken.

Poate se pregătea pentru concediul pe care-l va petrece probabil cu Delia. Chiar dacă nu pleacă împreună, ea îl va urma cu siguranţă la scurt timp.

Poate peste cîteva zile vor face cunoscută logodna lor şi profesoara din America va dispare din gîndurile lui Ken.

Gloria încercă să se convingă singură că poa-

te era mai bine să se întîmple aşa. Trebuie să se descurce singură. Ştia că nu se poate vindeca uşor.

Acum mergea să afle ceva despre mama ei. Dar gîndurile îi zburau iarăşi la Ken. Poate va afla mai mult despre Mara Parry şi Ken dacă va găsi pe cineva care să-i dea informaţii despre ei. O intriga purtarea lui. O obseda pînă la lacrimi.

Opri în fata primăriei şi contemplă clădirea. Un impuls de moment o făcu să se prezinte bătrînului portar ca ziaristă care doreşte să scrie un reportaj despre originea familiei Parry. Bărbatul recunoscu accentul ei american şi o crezu.

— Singurii Parry din acest ţinut locuiau în *Heather Cai Hall*, spuse el. Casa stăpînilor a fost luată între timp de *National Trust* şi transformată în muzeu. Păcat că a început să se dărăpăneze. A fost o mare tragedie pentru această familie cînd singura lor fată, Mara, a murit într-un accident de avion. Cred că prin Australia. Prea multe nu ştiu; singurul lucru pe care-l ştiu e că-i îngropată unde a murit. Ar fi trebuit ca soţul ei s-o aducă aici să-şi găsească liniştea de veci în ţinutul ei, alături de familie. Oamenii spun că el dorea să

aibe un loc în Parlament. Acum sper să-l aibă alături de ea. După cum s-a purtat cu ea, ar merita.

— Mara Parry a avut o mătuşă cu numele Gwyneth? Gwyneth Parry? întrebă ea încercînd să-i îndrepte gîndurile bătrînului spre ce o interesa.

— Gwyneth Parry? Dacă a avut o mătuşă cu numele acesta... n-am auzit niciodată nimic despre ea.

— Sînteţi sigur?

— Da, destul de sigur. Ce vîrstă are?

Gloria calculă repede ce vîrstă ar fi avut mama ei.

— Aproximativ cincizeci şi opt de ani. Ea are o mătuşă care se numeşte Jones.

— Jones, repetă bătrînul. Da, a fost o Jones care a lucrat pentru lordul Parry. Ce doriţi să ştiţi despre ea?

— Tot ce ştiţi dumneavoastră, răspunse ea rîzînd.

— Cred că bătrîna doamnă Griffith vă poate spune mai multe. Ea a fost doica Marei Parry. Cred că întreaga viaţă a lucrat pentru lordul Parry. Sînt multe lucruri pe care eu nu le ştiu. Locuieşte în *Moel-Hewogog-Cottage*, nu departe de casa stăpînilor.

— Mulţumesc mult, spuse Gloria prietenos, m-aţi ajutat foarte mult.

— Nu-mi faceţi nici o fotografie? întrebă bătrî-

nul decepţionat.

— O fotografie? Ah, da, voi încerca în următoarele zile să trimit un coleg să vă fotografieze.

Gloria părăsi grăbită primăria şi urcă în maşină. Peste puţin timp se afla în faţa porţii de la *Heather-Cai-Hall*. Cumpără un bilet de intrare şi întrebă unde-l poate găsi pe administrator. Alee lungă ce ducea spre intrarea în muzeu nu era într-o stare prea bună. Copaci bătrîni. Florile ofilite şi tufişurile de arbuşti ţipau parcă să fie curăţate, să poată respira aer proaspăt.

Aerul sinistru al casei a înspăimîntat-o. Construită din blocuri mari din piatră cenuşie, cu cămine grosolane şi ferestre mari dădeau privitorului o senzaţie apăsătoare.

Încercă să şi-o închipuie pe Mara în anii copilăriei, visînd la un prinţ din basme care s-o răpească. El a venit, nunmai că n-a adus şi fericirea cu el.

Dar cu mama ce a fost? S-a plimbat şi ea pe aceeaşi alee pe care o calcă ea acum?

Merse grăbită spre intrare. Uşa era deschisă. Gloria intră într-o hală placată cu dale albe şi negre. Era frig şi aerul mirosea a înmormîntare.

Un bărbat bătrîn şi puţin cocoşat veni s-o întrebe dacă are bilet de intrare. Cînd Gloria repetă

aceeaşi poveste pe care i-o spusese portarului de la primărie, el ridică apatic din umeri şi o conduse prin imensa clădire în bibliotecă.

— Poate găsiţi aici ceva.

Gloria îl întrebă dacă a lucrat mult timp în această casă, înainte ca ea să intre în posesia lui *National Trust.*

— Da, dar curînd va fi închisă!

— Închisă? De ce?

— Pentru că această casă este vrăjită, murmură bătrînul închizînd uşa, această casă este blestemată.

Gloria se întoarse să-l privească, dar privirea i se îndreptă la tabloul de deasupra uşii. Îşi înăbuşi ţipătul cu mîna.

Era ca şi cum s-ar fi privit în oglindă. Femeia din tablou trebuia să fie Mara Parry. Simţea că o fixează insistent.

Asemănarea era uluitoare. Dar culoarea ochilor era alta, gri, în comparaţie cu ai ei, căprui. Ochi bătrîni la o faţă atît de tînără. Aceasta a fost soţia lui Ken, cea care i-a înrobit inima. Ce a îndemnat-o să se căsătorească cu el? O întrebare la care nimeni nu ar putea sau nu ar vrea să răspundă. Gloria simţi că-i va fi greu să se concentreze la munca ei cu privirile din tablou aţintite în ceafă.

Începu să studieze cărţile din dulapul pe care i-l arătase bătrînul. Cu fiecare carte afla mai multe despre familia Parry.

Era ora şase cînd a terminat de studiat şi ultima carte. Aflase multe despre oamenii care au trăit în această casă, dar încă nimic despre mama ei. Bătrînul o anunţă că e ora închiderii.

— Puteţi să-mi arătaţi drumul către casa Griffith? întrebă Gloria.

Gloria se urcă în *Belzebut* şi plecă.

Casa doamnei Griffith era micuţă şi aproape pe jumătate acoperită de trandafiri. A fost nevoită să sune insistent; într-un tîrziu auzi paşi uşori în spatele uşii. Deasupra căminului se ridica un nor de fum, semn că cineva era acasă.

Uşa se deschise şi văzu o femeie înaltă, slabă, care o privea bănuitoare. Femeia căută în buzunar ochelarii şi exclamă:

— Trebuie să fiţi fiica lui Gwyneth Jones din America.

Inima Gloriei începu să bată cu putere.

— Poate vreţi să spuneţi Gwyneth Parry. Pe bunica o chema Jones.

— Şi pe mama dumneavoastră de asemenea, dar aceasta este o poveste tristă. Intraţi.

Camera era drăguţă şi plină de amintiri. Doamna Griffith o servi cu o ceaşcă de ceai.

— Numele mamei este Parry, aminti ea din

nou. Aşa scrie în certificatul ei de naştere.

— Draga mea, fratele mai mare al lordului Parry, Hugh, a fost tatăl mamei tale. Poate mamei tale i s-a dat numele acesta dorind să nu se ştie că este un copil nelegitim. Dacă ai văzut certificatul înseamnă că aşa trebuie să fie. Dar numele adevărat al mamei tale este Jones.

Gloria nu putea crede ceea ce auzea. Mama sa, copil nelegitim?

— Crede-mă, bunica ta a dorit doar ca totul să fie bine. Ea a încercat să acopere naşterea fiicei sale. Şi nu este nici o pagubă pentru nimeni că printr-o mică escrocherie a luat numele pe care l-a vrut. Singura vinovată este bunica ta.

Gloria simţi lacrimile curgînd. Biata ei bunică.

— Dar ce fel de om a fost bunicul, a avut grijă de bunica şi de fetiţa ei?

— Era un om foarte labil, răspunse bătrîna. Depindea de tatăl lui. A murit tînăr, într-un accident de vînătoare. Acesta a fost începutul sfîrşitului; cînd fericirea a părăsit familia Parry. O tragedie aduce după sine o alta...

Luă o fotografie de pe comodă şi o privi gînditoare. Gloria recunoscu în fotografie pe Ken şi Mara. El o îmbrăţişa şi amîndoi zîmbeau aparatului de fotografiat.

— Numele mamei mele ar trebui trecut în arborele genealogic al familiei Paryy, spuse Gloria.

— Toţi Parry sînt morţi, spuse doamna Griffith

încet. Nu le tulburaţi liniştea.

Gloria se lupta împotriva lacrimilor.

— Există doar un singur om care vă poate ajuta: Ken Morgan.

— Îl cunoaşteţi? întrebă mirată Gloria.

— Da, îl cunosc şi-mi place. Gîndeam că lîngă el Mara va fi în siguranţă. Dar cîteodată mă gîndesc că el era prea puternic pentru Mara mea.

Gloria o întrebă fără ca glasul să-i tremure:

— A iubit-o?

Doamna Griffith zîmbi trist:

— Sînt sigură că a încercat, dar nimeni n-a reuşit s-o iubească atît cît merita ea. După moartea Marei a fost aici odată şi s-a interesat dacă am nevoie de ceva. După aceea, a dat *Heather-Cai-Hall* la *National Trust*. După cîte am auzit, Ken se va căsători în curînd cu Delia, fiica lordului Rhys.

Gloria simţi că inima i-a fost împunsă de un cui înroşit. Chiar peste tot trebuia să audă de această Delia? Delia, care are în acelaşi timp un logodnic şi un amant? O femeie căruia nu-i este de ajuns un singur bărbat?

— Ken are de luptat cu multe probleme, pe care i le-au lăsat mama şi bunica lui.

— Probleme? Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg despre ce vorbiţi.

— El este de asemenea un copil nelegitim. Fratele lordului Rhys şi mama lui Ken s-au cu-

noscut în timpul războiului şi el a venit pe lume înainte de a se căsători ei. Dar lordul Rhys este *construit* dintr-un material mai bun decît bunicul tău Hugh, copila mea. El s-a îngrijit de Ken ca de propriul lui copil după ce mama lui a murit.

— Dar ce este cu Gareth Rhys?

— El este născut conjugal, dacă asta vă interesează. Miss Delia a fost logodită o perioadă de timp cu el, dar după ce Ken a fost liber, i-a făcut papucii lui Gareth.

O cuprinse o mare tristeţe. Toată această vorbărie despre copii legitimi şi nelegitimi, despre căsătorii...

Mirosul greu din casa stăpînilor îi stăruia încă în nări. Deodată trăi din nou senzaţia pe care i-o dădeau sărutările lui Ken. A fost adevărat ce s-a întîmplat ieri seară sau a fost doar vis?

Ea simţi că acest bărbat uită de toate necazurile cînd o sărută; dar poate şi cînd o sărută pe Delia se întîmplă la fel.

— Trebuie să plec, spuse Gloria ridicîndu-se brusc. Mulţumesc, mult, doamnă Griffith.

— Dar este deja tîrziu. De ce nu înnoptezi aici?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Am împrumutat maşina şi trebui s-o înapoiez în seara aceasta.

Mai avea totuşi un motiv pentru care se grăbea.

Întregul drum s-a gîndit la ce-i va scrie lui Tom. *Îmi placi la fel de mult şi nu s-a întîmplat nimic special — în afară de sentimentul că sînt prea tînără şi ştiu atît de puţin despre viaţă... şi mă cunosc atît de puţin, încît nu mai ştiu dacă sînt soţia ideală pentru tine.*

A rămas ore întregi la masa de scris, plîngînd, pînă ce ochii au început s-o doară. Hîrtia pe care-i scrisese lui Tom era udă.

Cum ar putea să-i explice lui Tom toate acestea? Dar, de fapt, ea putea să-şi explice?

Îl iubeşte pe Ken Morgan sau numai îl doreşte aşa cum i-a spus el? Simţi iarăşi sărutul lui, căldura trupului care îi trezea acea beţie a simţurilor.

Cînd în sfîrşit s-a întins în pat, a strîns perna în braţe, gîndindu-se la un bărbat... la un bărbat pe care îl chema Ken Morgan. Cum ar fi fost să doarmă cu el în pat, s-o mîngîie şi să adoarmă în braţele lui? Nopţi la rînd, fără sfîrşit...

În acea seară, Gloria a adormit plîngînd.

8

În următoarele săptămîni, Gloria a încercat să-l uite dar tentativele ei au fost zadarnice. Absenţa lui nu o ajuta. Dimpotrivă, îi era dor să-l audă, să-l mîngîie cu privirile.

Primele frunze îngălbenite ale copacilor căeau vestindu-le şi celorlalte moartea iminentă, venirea ploilor şi a frigului.

În clasă, Gloria le povestea elevilor viaţa poetei Cristina Rossetti. Oricine ar fi văzut-o în rochia scurtă, neagră şi cu puloverul ei galben ar fi crezut-o sigur elevă. Închise cartea din care le citise şi se aşează la catedră. Privi melancolică pe fereastră. Brusc se crispă şi-şi simţit tot sîngele năvălindu-i în obraji. La fereastră era Ken. Părul

avea o nunaţă mai închisă decît în amintirile ei şi tenul mai palid.

Se uită grăbită la ceas. Mai erau cîteva minute pînă la terminarea lecţiei.

— Asta a fost tot pentru astăzi!

Elevii au părăsit grăbiţi şi gălăgioşi clasa, ea urmîndu-i la fel de grăbită. Pe coridor, Ken a întîmpinat-o blocîndu-i calea.

— Ce-ai spune de o ceaşcă de cafea? întrebă el în loc de salut.

— Avem cafea în cancelarie.

— Dar eu vreau să o bem împreună la tine, în Cottage. Bineînţeles, dacă nu ai nimic împotrivă. Ştiam că nu ai nici o oră pînă după-amiază şi am rugat-o pe Blodwen să încălzească apa pentru cafea.

Îl privi tăcută şi porniră împreună spre casă. Era convinsă că, în drum spre Cottage, mai multe perechi de ochi o vor urmări curioase.

— Nu m-am aşteptat să te întorci atît de curînd.

— Nici eu, răspunse el laconic.

—Mi-ai spus că vei călători cîteva luni în compania unei femei încîntătoare, replică ea stăruitor.

— Delia? N-am fost cu ea.

Gloria îl privi mirată.

— Vrei să spui că a refuzat mărinimoasa ta propunere?

— Nu ea. Tatăl ei.

La Cottage el îi deschise uşa, invitînd-o să

intre. De ce este aici? Consolare? Dacă asta aşteaptă de la ea, va fi nevoită să-i înşele aşteptările. E mai bine pentru amîndoi ca întîlnirea să fie cît mai scurtă, gîndi Gloria.

— Ken, am multe lucruri de făcut. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai spune pentru ce ai venit.

Blodwen nu încălzise doar apa, făcuse deja cafeaua. O lăsase pe cămin să o găsească caldă. Ken aduse două ceşti din dulap şi turnă cafeaua, simţindu-se în Cottage ca la el acasă.

— Avem nevoie amîndoi de o cafea tare, spuse el servind-o.

— Deci lordul Rhys ţi-a încurcat planurile...

— Da, asta a făcut. Dar de ce te interesează?

— Nu am întrebat de ce a făcut-o şi află că nu mă interesează, chiar dacă mă crezi sau nu.

Ken se ridică şi studie cărţile din bibliotecă. Gloria sorbi din cafea. Era fierbinte şi tare.

Dorea să lupte cu acest bărbat, să lupte şi să cîştige. Trebuie să-i demonstreze că o femeie, chiar dacă nu este matură, ştie să lupte.

Ken se întoarse şi o privi.

— Trebuie să-i mulţumesc lui Blodwen pentru această cafea. Ce spui de încă o ceaşcă?

— Te rog, serveşte-te singur. Şi aşa te porţi ca şi cum ai cunoaşte totul aici.

Îşi turnă cafea fără să răspundă la provocare şi se aşează lîngă ea. Sorbi din lichidul aromat şi aşează ceaşca pe masă.

— Voiai să mergi cu mine? o întrebă calm.

Gloria îl privi bănuitoare. N-avea nici cea mai mică idee ce rol joacă el acum. Dar nu asta era important. Trebuia să nu-şi piardă calmul, trebuia să se gîndească la Tom şi la mătuşa Jane.

— Îţi mărturisesc că voiam să-ţi fac această propunere. Nu propunere, se corectă el privind-o... Gloria, te rog, fii soţia mea!

Gloria îl privi cu ochii măriţi de fericire. Era atît de fericită! Se întîmpla ca în visele ei. Deliriază! Nu, el e nebun!

Pe chipul lui nu se putea citi nimic; era ca o mască lipsită de expresie, care o cerceta cu multă curiozitate.

— Ai grijă de cafea, o verşi, spuse el.

Gloria aşează ceaşca pe masă tremurînd. Era o glumă?

— Ce înseamnă asta? Ai uitat că sînt logodită.

Glasul i se topi. Spera ca el să nu observe că buzele îi tremurau. Ken o privea. Privirea lui era a unui om satisfăcut şi încrezător în farmecele sale.

— Dacă logodnicul tău te poate excita aşa cum o fac eu, atunci vă urez fericire. Dar poate?

Gloria îl fulgeră cu privirile. În mintea ei se în-

vălmăşeau cuvintele pe care ar fi dorit să i le arunce, cuvinte care să-l rănească. Îşi bătea joc de ea. Cu siguranţă. Cum poate?

— Dar de ce vrei să te căsătoreşti aşa de... repede? Şi de ce cu mine, cînd există atîtea femei care s-ar culca cu tine oricînd?

— Tu nu eşti o femeie ca toate celelalte. Plus că a venit timpul să mă însor. Dacă nu o fac pînă la treizeci şi opt de ani, lordul Rhys va trece moştenirea mea în mîinile altcuiva, ceea ce nu vreau. Îmi aparţine mie.

— Dar de ce nu o moşteneşte Delia?

— Pentru că moştenirea rămîne doar bărbaţilor. Acesta este obiceiul aici.

— Dar eu credeam că fiul cel mai mare...

— Eu sînt fiul nelegitim al fratelui său, dar asta o ştii cu siguranţă, o întrerupse Ken.

Durerea din glasul lui era imposibil de ascuns.

Dacă ea ar spune *da*, ar deveni doamna Morgan. O trecură fiorii, gîndindu-se că vor dormi în acelaşi pat, că mîinile şi buzele lui îi vor mîngîia tot corpul... în fiecare noapte, mereu. Bărbatul vieţii ei va fi lîngă ea.

— Dacă tu nu crezi în dragoste... poate e mai bine să cauţi pe altcineva.

Ken nu i-a spus niciodată că o iubeşte. Dar a iubit-o pe Mara? Şi ea seamănă atît de bine cu Mara. Acesta să fie motivul pentru care vrea să se căsătorească cu ea? Cînd îi vorbi, glasul lui

părea că vine de foarte de departe.

— Gloria, eu cred în familie şi în tradiţie. Eu cred în Walles, în munca grea şi în prietenie. Dar dragoste? Există ea într-adevăr? Nu ştiu!

Gloria se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Spera că el o va urma, că o va îmbrăţişa şi, ameţită de senzaţia îmbătătoare pe care i-o dădea atingerea lui, să-i accepte cererea în căsătorie.

Dar el rămase în fotoliu privind-o trist.

— Avea dreptate Miss Lloyd cînd spunea că eşti o femeie cu calificative bune şi nu numai profesional. Eşti inteligentă, deschisă şi ai un corp care mă excită goaznic de tare doar cît te privesc. Aştept de pe acum nerăbdător noaptea nunţii. Să-ţi provoc dorinţă şi pasiune. Să te am sub mine înfierbîntată şi dornică, implorîndu-mă să te iau. Să intru în tine...

Gloria îşi astupă urechile. Era atît de arogant! Pentru el nu era nici o îndoială că va accepta.

Oh, dacă ar fi soţia lui i-ar oferi totul!

— Dacă mă mărit cu tine, voi regreta toată viaţa, şopti ea.

Ken veni lîngă ea şi o îmbrăţişă atît de brusc, încît nu-l mai putu ocoli. O îmbrăţişa cu pasiune

făcînd-o să-i simtă corpul înfierbîntat. Fără să vrea, o copleşi o imensă excitaţie. Era pregătită să i se dea atunci, acolo unde erau. Trupul ei spusese *da* cu mult timp înainte, dar el dorea s-o audă şi pe ea spunînd asta.

— Spune *da*. Ştiu că şi tu mă doreşti aşa cum te doresc eu.

Simţind-o în braţe pierdută şi înfierbîntată, Ken fu uluit cînd realiză că şi pentru el imaginile încep să-şi piardă conturul.

Brusc, Gloria încercă să scape din mîinile lui, dar nu avu nici o şansă.

— Nu mă voi mărita niciodată cu tine.

Cuvintele nu sunau credibil nici pentru ea.

— Şi dacă-ţi voi spune că te iubesc, Gloria Todd, te vei căsători cu mine?

— Da. Da! şopti, ştergîndu-şi lacrimile.

El o privi şi o întrebă:

— Tu te-ai îndrăgostit de mine. E adevărat?

— Da, este adevărat!

Vocea îi era stridentă.

— Niciodată un bărbat nu a trezit în mine senzaţiile pe care le-ai trezit tu. Tom n-a reuşit niciodată. De nimeni nu mi-a fost dor ca de tine. I-am scris deja lui Tom şi am desfăcut logodna. Dar nu din cauză că mă gîndeam... că speram... că tu... vei dori... eram atît de...

— Tu doreşti să auzi doar două cuvinte? spuse Ken sărutîndu-i blînd faţa şi gîtul. Două cuvinte

dacă spun, vei deveni doamna Morgan.

Închise ochii şi simţi aproape dureros nevoia de a deveni soţia lui. O va iubi vreodată? Va crede în dragoste?

— Da. Doresc să mă căsătoresc cu tine, şopti ea.

— Sînt fericit, micuţă Gloria. Te voi face fericită, îţi promit. Îţi voi pune la picioare tot ce îşi doreşte o femeie, murmură el.

O strînse în braţe cu pasiune făcînd-o să simtă cum o cere corpul lui. Nu-şi putea stăpîni mîinile,

Vreau să fiu a lui! Acum şi aici! Împresuraţi de parfumul ultimilor trandafiri, mîngîiaţi de ultimile raze ale soarelui. Dorea să-i simtă mîinile alunecîndu-i pe tot corpul, s-o acopere cu trupul lui fierbinte şi tare. Voia să-l înveţe ce e iubirea. Să-i dăruiască toată inima ei. Asta era singura ei cale de a-l face să creadă în iubire.

Dar Ken o conduse la fotoliu, nu în pat, aşa cum visa şi spera ea.

— Mulţumesc, iubito. Voi veni să te iau la cină şi atunci vom vorbi despre nunta noastră. Fă-te frumoasă!

— Ken, te rog... nu pleca acum!

Îl îmbrăţişă vibrînd de dorinţă. Nu putea să mai rămînă departe de îmbrăţişările lui. Îi era dor de vocea lui şi de zîmbetul acela arogant şi sexy.

— Nu înainte de noaptea nunţii, draga mea. Ţi-am spus că ţin la tradiţie!

Dacă ar mai fi rămas cîteva clipe, Gloria l-ar fi pălmuit.

Îşi simţea creierul golit. S-a întîmplat cu adevărat? A întrebat-o Ken dacă vrea să-i fie soţie? Şi ea... ea a răspuns? Da?!

Gloria îşi muşcă degetele încercînd să se convingă că nu visează.

Fericită, începu să rîdă. Da! A fost adevărat!

9

Unchiul doreşte să vorbească cu tine. Voi veni şi eu mai tîrziu, spuse Ken conducînd-o în bibliotecă.

Cînd Gloria intră în cameră lordul se ridică din fotoliul său preferat. Ochii îi înotau în lacrimi.

— Ai făcut un om bătrîn fericit. Şezi alături copila mea. De cînd ţi-am văzut fotografia am dorit să vii şi să rămîi în Walles. Eşti femeia potrivită pentru Ken. Îl iubeşti?

— Da, îl iubesc foarte mult. M-am îndrăgostit la prima vedere.

— Îţi vom aduce lucrurile aici, draga mea. Acum va trebui să locuieşti la noi.

— Îmi place foarte mult Cottage-ul şi doresc să

rămîn acolo.

— Dar, Gloria, Cottage-ul trebuie pregătit pentru profesoara care va veni în locul tău. Dacă am înţeles bine, Ken doreşte ca începînd de mîine să vă întîlniţi aici.

Vestea a lovit-o ca un trăsnet. Ken a şi pregătit o înlocuitoare pentru ea. A fost de la început împotrivă ca ea să aibă această slujbă. Nici nu s-a gîndit că va trebui să părăsească atît de repede şcoala. Era dezamăgită şi furioasă.

— Dar abia am început munca. Şi şcolarii mei? Le voi simţi lipsa şi sînt sigură că şi ei...

— Draga mea, sînt convins, dar încearcă să-l înţelegi pe Ken. Este mai uşor să aduci o profeoară la început de an şcolar; şi mai bine pentru elev. Sînt sigur că vei fi înţelegătoare.

Menajera aduse tava cu pahare.

— Mulţumesc, doamnă Robert. Cînd am păstrat această şampanie pentru o ocazie deosebită, nici n-am visat cu cine o voi bea.

Lordul îi întinse un pahar.

— Deci aţi încheiat afacerile, spuse Ken venind spre ei. Dă-mi mîna, să vedem dacă se potriveşte.

Gloria întinse mîna şi Ken îi puse în deget un inel splendid cu perle mari.

— Este frumos, murmură Gloria, întrebîndu-se dacă îi aparţinuse fostei lui soţii.

— Trebuie să-i mulţumim unchiului Roger. Ine-

lul a fost al mamei lui.

— Era inelul care-i plăcea în mod deosebit. E minunat pe mîna ta, Gloria, spuse lordul Rhys emoţionat.

Ken luă un pahar şi ciocni cu amîndoi.

Un glas cunoscut îi întrerupse.

— Abia acum am aflat vestea. Este adevărat?

Delia! Mîna Gloriei începu să tremure. Delia rămase lîngă uşă. Era îmbrăcată într-un costum roz. Venele de pe tîmple îi pulsau vizibil şi cearcăne adînci îi înconjurau ochii. Gloria o compătimea. Îl mai iubeşte încă pe Ken? Nu, atunci nu s-ar mai fi îmbrăţişat cu Gareth. Sau avea dreptate Ken cînd spunea că iubirea pe care o visez eu nu există, gîndi Gloria tristă.

Delia luă un pahar.

— Atunci este adevărat. Fericire!

Bău paharul dintr-o înghiţitură.

Parcă ar fi fost apă, gîndi Gloria. Simţea că nu era primul pahar pe care-l bea Delia în această seară.

— Şi rochia de mireasă? Cred că este potrivită o rochie mulată pe corp, pentru o asemenea ocazie, rochia este foarte importantă. Te voi ajuta cu

plăcere să-ţi cauţi una, spuse Delia.

— Gloria merge mîine cu mine la Londra. Cred că vom cumpăra o rochie de la *Lylah*. Sper să găsim ceva special, nu-i aşa, iubito? o întrebă mîngîindu-i obrajii.

— Sper că voi şi eu invitată. Sau mă veţi trimite din ţară.

— Te rog, Delia, o întrerupse lordul.

— Cred că Gloria nu va avea nevoie de ajutor. Nunta va fi peste zece zile în biserica St. George, răspunse Ken.

Toate erau aranjate pentru acest eveniment şi ea nu ştia nimic. De ce nu mi-a spus nimic? Ce-mi va rezerva viitorul? Nu vreau decît să mă lase să-l iubesc.

— Cum rămîne? Voi fi şi eu invitată la nuntă? întrebă Delia privindu-l pe Ken.

— Bineînţeles. Tu şi încă cîteva cunoştinţe şi prieteni. Nu vreau o petrecere mare.

Gloria îşi privi inelul. *Nu vreau o petrecere mare*. Ken vrea să scape cît mai repede posibil de această ceremonie; şi ea este totuşi importantă pentru o femeie.

Va respecta Ken ce va jura la altar?

Îşi simţi ochii scăldaţi în lacrimi.

— Am ştiut ce se va întîmpla dacă vei merge în Europa. Eşti însărcinată? auzi vocea supărată a mătuşii de la mii de mile.

— Nu sînt însărcinată, mătuşă, sînt doar îndrăgostită!

— Şi cum rămîne cu Tom? L-ai anunţat?

— Despre căsătorie nu ştie nimic. Toate s-au petrecut atît de repede. I-am scris şi cred că este pregătit pentru vestea pe care i-o voi da.

— Tu trebuie să ştii ce faci. Dar să nu vii la mine să te plîngi. Aici, în Dunbringe sînt destule fete în care Tom ar putea avea încredere. Cred că nu a fost cinstit din partea ta. Eşti vinovată că n-ai discutat cu el.

— E tot ce-mi poţi spune?

— Ai făcut totul fără să-mi ceri sfatul. Ce aştepţi acum de la mine?

— Poate... binecuvîntarea ta.

— N-o vei primi. Dar îţi doresc noroc. Ai mare nevoie de el acum.

Iniţial, dorise să-i telefoneze şi lui Tom, dar acum nu mai avea putere. Va afla vestea de la mătuşa Jane. Poate era bine să-i scrie, să încerce să-i explice. Mătuşa avea dreptate. Erau atîtea fete drăguţe cu care Tom se putea însura şi cu siguranţă una putea să-l facă fericit. Dar ea putea fi fericită doar cu un singur bărbat şi acesta era Ken Morgan! Pentru ea doar el exista. Îi era teamă de indiferenţa lui Ken. Se va culca cu ea şi

îşi va căuta împlinirea în alte femei.

Era o toamnă frumoasă, însorită. Ieşind în stradă, simţi un neaşteptat imbold de a merge la bisperită parcă de copacii bătrîni care o înconjurau. În biserică era întuneric.

— Scuzaţi-mă, vă rog, pot să mă prezint? Cred că ştiu cine sînteţi, auzi Gloria o voce.

În faţa ei era un bărbat care o privea prietenos.

— Numele meu este Parshy. Sînt preot în acest ţinut şi cred că sînteţi tînăra mireasă.

— Da, mă bucur să vă cunosc.

— Nici nu ştiţi ce fericiţi i-aţi făcut pe toţi. Domnul Morgan este un bărbat foarte drăguţ. Vă doresc multă fericire.

— Mulţumesc, domnule paroh.

— Doream să vin la dumneavoastră, dar credincioşii mei mai au încredere în Dumnezeu şi biserică şi vin din cînd în cînd să ne viziteze. Avem încă ceva de clarificat în legătură cu slujba de la ceremonie.

În drum spre camera de Iminunate din sticlă colorată şi lemn, vechile cristelniţe şi capela micuţă în care lordul Rhys îşi îngropase nevasta. Părăsind biserica, Gloria îşi dori să fie cît mai frumoasă la ceremonie, la cel mai important eveni-

ment din viaţa ei.

Trebuie totuşi să-i scrie lui Tom.

Stătea tăcută în faţa lui Ken în trenul care-i ducea spre Londra. Ken studia cîteva acte. Cît de străin îi era! Se mărita cu un străin. Trăia aceeaşi senzaţie care o trăiau fetele în urmă cu o sută de ani, cînd părinţii le alegeau un soţ potrivit. De cîte ori nu s-a gîndit în copilărie la căsătoria ei. Nu corespundea nimic realităţii. Visase şi-şi dorise altceva. Îşi privea degetele gîndindu-se la ziua cînd l-a cunoscut. Ken o privise recitînd şi, cînd privirile li s-au întîlnit, el i-a zîmbit. Faţa Gloriei s-a îmbujorat. El a ştiut exact ce gîndea ea în acel moment. Ken s-a abţinut să o mîngîie. Cîteva sărutări nevinovate, nimic mai mult. Cît de mult dorea să facă dragoste cu el! Dar nu mai era mult de aşteptat pînă în noaptea nunţii.

Ken o conduse la o mare casă de modă, pe Bond Street. Patroana era o franţuzoaică scundă, Lylah Vincent.

— Foarte drăguţ, Miss Todd, că doriţi să vă cumpăraţi rochia de la mine. Cu aceşti umeri minunaţi şi talia asta subţire, nu e greu de găsit, spuse Lylah.

— Dar nu uitaţi, vă rog, noi ne căsătorim după

vechea modă, spuse Ken.

— Da. Dar acum vă rog să plecaţi, dacă mirele vede rochia miresei înainte de nuntă, perechea va fi nefericită, spuse Lylah.

Ken o sărută pe Gloria şi-i spuse:

— Ne întîlnim la hotelul *Cannaught* la prînz. Îi spui şoferului taxiului numele hotelului şi te va aduce. Şi te rog, nu mai tîrziu de ora două, altfel riscăm să pierdem trenul.

Erau atît de multe rochii. Dar nu aceste rochii din tul şi satin şi le dorise ea. Acum, cînd nunta se apropia, trebuia să se decidă, dar nu-i plăcea nimic.

— Doamnă Lylah?

Lylah a fost mirată văzînd-o în uşă.

— Astea sînt rochiile pentru *parada reginelor.* Scuzaţi-mă, vă rog, spuse Lylah închizînd uşa.

Gloria admira extaziată rochiile de pe manechine. Un vis în alb!

— Aş dori să văd aceste rochii, vă rog!

—Cred că nu se poate.

— Dar nimeni nu va şti că le-am văzut, vă rog!

— Bine... dar, vă rog, nu povestiţi la nimeni. Intraţi! Jeanette, adu te rog voalurile.

Privind vrăjită rochiile, văzu şi una care se potrivea cu cea din visurile ei. Rochia era mulată pînă la şolduri; de la şolduri pornea bogată şi vaporoasă. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Adusă dintr-un basm şi expusă la

parada reginelor. Şi această rochie era ce-şi dorea pentru nunta ei.

— Domnul Morgan vorbea de o căsătorie de modă veche. Cred că această rochie şi acest voal ar fi perfecte.

Doamna Lylah vorbea despre aceeaşi rochie pe care o admirase ea înainte.

— La asta mă gîndeam şi eu, spuse Gloria cu ochii strălucind de bucurie.

— Cred că aş putea-o expune în vitrină şi apoi imediat v-o putem vinde. Da, de ce nu? Pentru soţia lui Ken Morgan!

Era fericită că i se îndeplinise visul din copilărie. Ar fi dorit atît de mult s-o vadă prietenele ei...

Singura care a văzut rochia înaintea nunţii a fost Delia. Era atît de bucuroasă, încît nu a putut păstra secretul doar pentru ea. Amîndouă, în faţa rochiei păreau două şcolăriţe care admiră în secret rochia profesoarei lor înainte de nuntă.

— Incredibil! O rochie de mireasă din vitrina pentru *paradei reginelor*. Cred că a costat o avere, spuse Delia uluită.

Gloria o privi înspăimîntată.

— Oh, cerule! La asta nu m-am gîndit. Nici n-am

întrebat cît costă.

— Nu-ţi fie teamă. Ken îşi poate permite să plătească, o linişti Delia.

— El mi-a spus doar să-mi aleg o rochie şi asta mi-a plăcut atît de mult...

— Probeaz-o. Nu pot aştepta pînă la nuntă!

Gloria luă din cutie voalul şi lenjeria de corp.

— Da, eu nu ştiu dacă aş fi avut curaj să port alb la nuntă, spuse Delia.

Gloria o privi întrebătoare. Deodată se îngrijoră, realizînd ce voia Delia să spună.

Era rîndul Deliei să o privească uimită.

— Vrei să spui că... că voi?..

Pentru cîteva clipe a părut surprinsă, apoi izbucni în rîs. Era un rîs prietenos.

— Îţi voi păstra micuţul secret, o asigură Delia. Este destul de credibil că nu te-a avut. Eu şi Ken nu ne potriveam. Ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare că mi l-ai suflat de sub nas.

Cu o zi înainte de nuntă, mirii trebuiau să meargă la biserică.

Gloria îl aşteptă pe Ken neliniştită în camera preotului mai mult de o oră. Cînd, în sfîrşit, veni, a simţit că o cuprinde teama.

Asculta în tăcere ce-i spunea preotul fără ca

măcar s-o salute.

— Ce înseamnă asta? întrebă Ken supărat.

— Soţia dumneavoastră, scuzaţi-mă, logodnica, a hotărît asupra slujbei pentru nuntă. Cea după vechea modă. Trebuie să vă spun că s-a orientat excelent. Am discutat mult despre T.S. Elliot.

— Aşa deci, spuse el privind-o supărat.

Era clar că acum nu putea decît să accepte. Dar cum va reacţiona cînd îi va vedea rochia?

— Dar îl avem pe preot şi soţia lui musafiri la cină. Nu poţi pleca, este nunta ta, spuse lordul.

— Îmi pare rău, unchiule, n-am ştiut că i-ai invitat la cină. Nu mi-a spus nimeni.

— Aşa se obişnuieşte în seara dinaintea nunţii, îi spuse nemulţumit lordul.

— Poate vom lua împreună un brandy după cină, unchiule. Trebuie să rezolv în seara aceasta o problemă. Transmiteţi-i, vă rog, pretorului şi soţiei respectele mele.

Înainte de a părăsi casa o privi ciudat pe Gloria.

Lordul se uita la ea cu compasiune; îi luă braţul şi o conduse în salon.

— Să încercăm să nu ne stricăm seara, draga mea.

Bineînţeles, seara pentru ea era pierdută. Ce rost avea să-l mai aştepte după cină? Musafirii o vor înţelege?

— Bineînţeles, draga mea, înţeleg foarte bine. Nunta mea a fost cu mulţi ani în urmă, dar mi-o mai amintesc cu plăcere. A fost cea mai frumoasă zi din viaţa nmea.

— Nu-i de mirare. Tot ce a putut ieşi prost a ieşit prost. Întîi mi-a dispărut inelul, apoi mi-am pătat cămaşa; şampania era caldă. Dar am trecut peste toate. Adevărat, draga mea? întrebă preotul rînzînd.

Erau atît de drăguţi, se iubeau ca în prima zi a căsătoriei. Gloria n-a putut suporta pentru mult timp fericirea zugrăvită pe chipurile lor.

Ah, Dumnezeule! De ce a fost de acord cu această căsătorie? Cu un bărbat care nu o iubeşte! Mătuşa Jane a avut dreptate. Nu era în toate minţile.

Îl iubea, se va căsători cu el şi totuşi nu va fi fericită. Inima ei era în mîinile lui Ken iar el nu o voia. Oricum nu mai exista cale de întoarcere. Toate erau minuţios aranjate. Tom primise deja scrisoarea, iar mătuşa Jane îi spusese clar că n-o

va ajuta.

În acea noapte, Gloria a plîns în somn pentru prima oară în viaţa ei.

10

Dimineaţa nunţii a fost ceţoasă şi rece. S-a trezit devreme, a băut o ceaşcă de ceai rece în bucătărie şi s-a întors în pat. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să se ridice încă. Două ore mai tîrziu veni Delia şi-i oferi cadoul de nuntă.

— Vino, ridică-te odată din pat. Dacă tu nu mai ai chef să te măriţi cu el, se găseşte cu siguranţă alta, spuse Delia.

— Delia... îl iubeşti?

Delia aşează cadourile şi-i răspunse calmă:

— Dragoste?

Vocea ei avea acelaşi ton ca a lui Ken cînd vorbea despre dragoste. Această căsătorie ar fi fost mai potrivită pentru ei amîndoi. Erau atît de

asemănători! gîndi Gloria.

— Ce este dragostea? Ken este un bărbat atractiv şi are mulţi bani. Nu-i suficient? Fireşte, uneori este un adevărat *monstru* şi ceea ce-ţi doresc este să-l suporţi, spuse Delia.

Cineva bătu la uşă.

— Gloria? Eşti singură? strigă Ken.

— Delia, ascunde repede rochia. E pe uşa dulapului, şopti Gloria.

Delia aşează grăbită rochia în dulap.

— Delia este aici. Ce doreşti? întrebă Gloria. Dacă ai fi văzut rochia, căsătoria voastră ar fi fost nefericită. Dispari şi adu-ne o sticlă de gin să sărbătorim evenimentul, spuse Delia.

— Am altceva, replică Ken.

Gloria se acoperi cu pledul.

— Nu te-am invitat să intri, spuse Gloria.

Se aşează lîngă ea, privind-o zîmbind. Părul şi cămaşa îi erau umede.

— Scuză-mă pentru aseară. Trebuia să aduc ceva.

Ken scoase din buzunar o cutiuţă.

— Aş fi dorit să fi fost lîngă mine. Pentru mine era mai important decît acestă cutiuţă.

— Trebuia să merg la *Heather-Cai*, casa părinţilor fostei mele soţii, spuse Ken mîngîindu-i blînd obrajii. Ah, nu poate nimeni păstra un secret faţă de tine. E bine că mă însor cu tine; încep să cunosc viaţa de familie.

— Mulţumesc. Pînă acum nu ştiam de ce te căsătoreşti cu mine.

Îi luă faţa în plame şi, privind-o, o întrebă:

— Adevărat?!

Ken îi dădu cutia.

— De ce n-o deschizi?

Şovăind, o deschise. Opalele care luceau în mii de focuri, o orbiră. Deschise ochii şi încercă să le privească iarăşi. I se tăie respiraţia.

— Sînt opale portugheze. Sînt minunate. Vreau să le porţi la nunta noastră, spuse Ken rîzînd.

— Nu cred că se asortează cu rochia mea. Scuză-mă, Ken, dar cred că voi purta colierul de perle pe care-l am de la mama.

Ken se ridică brusc şi se îndreptă spre fereastră. Nu era obişnuit cu o asemenea comportare; oricare altă femeie i-ar fi mulţumit fericită şi Gloria...

— Le accept, Ken. I-au aparţinut ei? întrebă calmă Gloria.

— Cui?

El se întoarse şi o privi.

Chiar nu ştie de cine întreabă?

— Lui Mara!

— Are vreo importanţă? Eu sînt unicul moştentor. Acum îţi aparţin.

— Nu ştii că opalele aduc ghinion?

Gloria devenea din ce în ce mai nervoasă.

— Le-a purtat la căsătoria voastră? Trebuie să le port şi eu? Vrei să se întîmple şi cu mine la fel?

Vrei să mă pierzi şi pe mine cît mai repede?

Din cîţiva paşi, Ken fu lîngă patul ei şi o îmbrăţişă sălbatic. Îi cuprinse buzele şi i le zdrobi cu gura. Parcă ar fi fost ultimul sărut dinaintea unei despărţiri lungi, de ani de zile. Îi mîngîie părul repede, cu disperare. Respira greu şi gemu chinuit de dorinţă. Se smulse brusc de lîngă ea şi o scutură violent.

— Nu ai dreptul să vorbeşti aşa! Tu nu ştii ce s-a întîmplat.

Se auzi un ciocănit şi fata din casă intră cu micul dejun!

— Ah, tu eşti, Polly.

Ken se ridică şi îşi aranjă părul.

— Ştii cu siguranţă cît de nerăbdător este un mire, spuse el rîzînd.

Îi sărută mîna şi ieşi din cameră.

— Nu pînă acum, din nefericire, murmură fata oftînd.

La ora două, doamna Robert veni să ajute mireasa să-şi aranjeze părul. Delia, domnişoară de onoare, stătea pe un fotoliu cu un pahar de votcă în mînă. O ajuta pe doamna Robert cu sfaturi. Era îmbrăcată într-o rochie de şifon de culoarea piersicii şi o pălărie asortată. Nu era mai puţin nervoasă decît mireasa.

— Tu arzi. Ai febră. Nu te simţi bine? o întrebă

Delia.

— Cred că o ceaşcă cu ceai îmi va face bine. Cu mult zahăr, spuse Gloria încet.

— Nu de ceai ai nevoie acum. Plus că îţi poţi păta rochia. Uite, bea din vodca mea.

Gloria o sărută emoţionată şi o luă în braţe pe Delia.

— Da! Cu siguranţă ai nevoie de o băutură tare. Ce-i cu tine?

— Oh, Delia. Puteai să te căsătoreşti tu cu el, suspină Gloria, sorbind din vodcă.

Delia o privi compătimitor.

— Nu, noi nu ne-am fi potrivit. Cînd m-a surprins cu Gareth...

Delia tăcu întreruptă de zgomotul făcut de paharul Gloriei;pe care-l scăpase din mînă.

— Dar el mi-a spus că tatăl tău nu a fost de acord cu căsătoria voastră.

— Adevărat? A spus el asta? Aş dori să ştiu pe care dintre noi a vrut să apere, pe mine sau pe el? M-am jucat cu focul şi mi-am ars degetele. Ken ne-a surprins şi m-a părăsit.

— Şi imediat mi-a făcut mie propunerea..., adăugă Gloria încet.

— Da, şi tu ai acceptat-o. Cu siguranţă veţi fi fericiţi.

— De asta nu sînt prea sigură. Eu îl iubesc dar el nu mă iubeşte.

— Cred că trebuie să-ţi refaci machiajul. Bea

încă puţină votcă şi alungă din gînd tot ce-am discutat. Aminteşte-ţi doar că e nunta ta şi trebuie să fii fericită.

Gloria zîmbi şi bău. Votca avea un efect tonifiant. Tocmai îşi prindea colierul cînd cineva bătu la uşă.

— Doamnele mele! Rolls-Royce-ul va porni imediat. Ken este pregătit să ne întîlnească la biserică. Pot să vă ajut cu ceva? întrebă lordul.

— La naiba, buchetul miresei. L-am uitat. Are doamna Robert unul? şopti Delia.

— Fii fără grijă, îl am la mine. Pot intra?

Delia îi deschise uşa. Lordul intră şi văzu în mijlocul camerei un vis alb, care îi zîmbea.

— Draga mea, arăţi fantastic!

— Doar fantastic? E o minune.

Lordul îi sărută mîna.

— Eşti minunată. Dacă aş avea cu cincizeci de ani mai puţin, nimeni nu m-ar putea opri să te răpesc de lîngă Ken.

În biserică cînta orga. Gloria merse împreună cu Delia în camera preotului să-şi aranjeze voalul.

— Pentru voal am nevoie de mai mult timp. Îmi pare rău că te deranjez. Acum îmi doresc să nu fi cumpărat niciodată această rochie.

— Nu spune asta. Ai văzut cum preotului îi străluceau ochii de amiraţie. Sînt curioasă cum va reacţiona Ken.

— Sînteţi gata?

Acum nu trebuie să mă împiedic. Bine că voalul îmi acoperă faţa şi nimeni nu poate vedea cît sînt de nervoasă, gîndi Gloria.

Cînd au intrat în biserică, oaspeţii i-au întîmpinat ridicîndu-se de pe scaune.

Toate figurile îi erau necunoscute. Doar în al treilea rînd l-a recunoscut pe Gareth, căruia s-a străduit să-i zîmbească. În faţa altarului o aştepta viitorul ei soţ. O privea calm, fără să zîmbească.

Gloria auzea vocea preotului, dar era atît de emoţionată, că nu înţelegea nici un cuvînt. Se străduia să asculte şi să înţeleagă îndatoririle tinerilor căsătoriţi. Era momentul în care se schimbau inelele. Delia a reuşit cu greu să-i descleştească mîna cu care strîngea disperată buchetul.

Ken îi puse plictisit inelul pe deget. Dintr-o dată a simţit că picioarele n-o mai pot susţine. Imediat va cădea... Era atît de slăbită!

Ken îi ridică voalul şi o privi în ochi. Se aplecă şi ea îi oferi buzele.

Închise ochii fericită. Acum o sărută soţul ei... Soţul ei!

Sărutul a fost scurt. Scurtă a fost şi senzaţia de fericire pe care a trăit-o.

Cum au ajuns la sacristie şi cum şi-au jurat

credinţă, nu ştie.

La sfîrşitul ceremoniei au orbit-o blitzurile aparatelor de fotografiat.

În sfîrşit, era singură cu Ken. Au urcat în Rolls-Royce-ul care i-a condus în casa lordului. După cîteva momente de tăcere, Gloria întrebă:

— Îţi place rochia mea?

— Ai reuşit să mă surprinzi. Te asigur că asta nu se întîmplă prea des.

Gloria era decepţionată. Totul trecuse. Acum erau căsătoriţi.

Primirea felicitărilor i se păru fără sfîrşit. Toate profesoarele erau prezente şi o măsurau din cap pînă-n tălpi, încît a preferat să coboare voalul.

— Cea mai frumoasă mireasă din cîte am văzut, spuse Gareth şi Gloria îi zîmbi recunoscătoare.

Şi el o iubeşte pe Delia fără ca dragostea să-i fie împărtăşită. Sufereau din acelaşi motiv.

Seara, Gloria nu s-a putut plimba prea mult printre musafiri din cauza rochiei. Delia zbura ca un fluture de la un musafir la altul, era atentă ca toţi să aibă de băut.

A fost obligată să ţină companie bătrînilor domni şi doamne care-i vorbeau despre prietenii şi rudele lor din America.

Cînd petrecerea se apropie de sfîrşit, Gloria îl caută pe Ken să împartă împreună tortul mirilor.

A durat pînă l-a găsit. Era în grădină şi se să-

ruta cu Delia. Gloria strînse cu putere marginea terasei. Picioarele refuzau să o asculte. Acesta era un sărut ca între verişori?

— Gloria, tu nu cunoşti acest joc încă? o întrebă cu durere în glas Gareth. Trebuie să te prefaci că nu-i vezi, sau trebuie să te revanşezi.

O luă în braţe şi o sărută.

— Regret că vă deranjez. Cred că sîntem aşteptaţi, draga mea, spuse Ken.

Gloria scoase un ţipăt şi se retrase un pas. Faţa îi era albă ca rochia.

L-a urmat tremurînd. Musafirii îi aşeptau. Cineva îi dădu un pahar de şampanie.

— Cum este cînd eşti măritată cu un Walliser? auzi pe cineva.

Ea zîmbi.

— Cred că doamna Morgan nu ştie încă ce înseamnă să fie măritată cu un Walliser, răspunse Ken. Dar va afla. Promit!

Ken ridică paharul şi ciocni cu musafirii.

— Voi fi atent ca soţia mea să aibă tot ce îşi doreşte.

Cînd în sfîrşit se făcu linişte, Gloria le spuse:

— Cred că este timpul să mă schimb.

Dispăru atît de repede încît nimeni n-avu timp să protesteze că n-a gustat din tortul mirilor.

11

Am închis uşa camerei bucuroasă că va fi singură pentru cîteva clipe. Instinctiv simţi că nu e singură în cameră.

Delia o aştepta lîngă oglindă. Gloria îşi încordă pumnii încercînd să-şi păstreze calmul. În ultimele două zile se împrieteniseră. De ce acum se sărutase cu Ken în grădină? Pentru că ei aparţin unul altuia. Ştia răspunsul înainte de a întreba.

— Sînt foarte obosită, Delia şi am foarte puţine minute să mă schimb. Vreau să fiu singură.

Delia rămase în acelaşi loc.

— Ascultă, m-ai văzut cu Ken. Vreau să-ţi explic! A fost un sărut nevinovat între prieteni. I-am urat să fie fericit şi l-am felicitat pentru minunata soţie pe care şi-a ales-o.

— Nu-mi înşira minciuni, o întrerupse Gloria. Nu trebuie să mă credeţi mai proastă decit sînt. Şi acum, dispari!

Mînioasă îşi trecu peria prin păr. Nu observase că doamna Robert intrase în cameră.

— Am venit s-o ajut pe doamna Morgan, spuse doamna Robert.

Delia o privi trist pe Gloria.

— Păcat că nu mă crezi. Am crezut că vom deveni prietene. În orice caz îţi urez toate cele bune pentru viitor. Fii fericită cu Ken!

Părăsi camera, alergă pe scări şi puţin mai tîrziu se auzi uşa casei trîntită cu putere.

— Doamnă Robert închide uşa.

Gloria începu să plîngă. Aceasta era deci nunta ei.

— Îmi pare rău. Dar trebuie să fiţi puternică, spuse încet doamna Robert.

— Dar, ce-aş putea să fac?

— Îl mai iubiţi? Atunci trebuie să luptaţi cu el. Demonstraţi-i că sînteţi o femeie căreia nu-i plac minciunile, o femeie care respectă ce a jurat în biserică. Ascultaţi-vă inima!

Doamna Robert o ajută să-şi scoată rochia şi Gloria îmbrăcă un costum verde. Încă o pălărie fără voal, o pereche de pantofi şi geanta asortată, şi era pregătită pentru călătorie.

— E cea mai frumoasă rochie de mireasă din cîte am văzut, spuse doamna Robert.

Gloria o sărută pe obraji.

— Mulţumesc... m-aţi ajutat foarte mult.

— Îţi doresc să fii fericită. Mă voi gîndi la tine.

Musafirii au condus tînăra pereche la maşină. În urma lor au zburat mii de confetti.

Stăteau iarăşi în compartiment ca doi străini.

— Costumul este foarte frumos, încercă Ken să întrerupă tăcerea. Se asortează cu ochii. Nu ştiam că, uneori, ochii tăi, au nuanţa verde. Nu eşti curioasă să afli unde călătorim. Pentru început, într-o Australie îmbrăcată în zăpadă. Îţi place?

Gloria simţi o lovitură dureroasă în inimă. Era excursia care o pregătise pentru el şi Delia. Sperase ca pentru luna lor de miere să organizeze ceva discret.

Hotelul în care au înnoptat era foarte modern. Un băiat a adus o sticlă de şampanie şi un buchet de flori. Ken i-a dat un bacşiş împărătesc.

— Şampanie spaniolă. Vrei?

— Nu...

Se aşează în faţa oglinzii şi îşi scoase pălăria.

El a desfăcut sticla şi a umplut două pahare. Scoase din geantă un pachet.

— O mică surpriză, şopti el, sărutîndu-i fruntea.

Gloria ezită. După ce-i făcuse primul cadou devenise neîncrezătoare. Toate s-au întîmplat diferit de cum visase ea. Se gîndi la primul sărut din tren, la mîngîierile lui Ken care o umpleau de bucurie. Se privi în oglindă. Poate l-a pierdut pentru totdeauna cînd s-a măritat cu el.

— Vino, deschide cutia. Te rog!

Gloria ridică încet capacul şi înlătură hîrtiile. în cutie era o cămaşă de noapte sau ceva asemănător. Era neagră şi cu siguranţă nu era făcută să încălzească corpul. Gloria luă cămaşa şi-l privi nedumerită.

— Îţi place? Am ştiut de cînd am cumpărat-o că ţi se potriveşte exact, spuse el desfăcîndu-şi cravata.

Gloria lăsă să cadă cămaşa în cutie. Ce vrea să spună Ken? Doar nu i-a ascuns că este încă fecioară. De ce i-a cumpărat ceva ce i se potrivea Deliei? Sau poate o cumpărase pentru ea!

— Nu mă cunoşti încă, Ken! Şi nu-mi mai da mie nimic ce a aparţinut altcuiva! ţipă furioasă.

De undeva se auzi un ciocănit în pereţi, semn că ţipătul ei trezise pe cineva.

— La naiba, Gloria, este ora două noaptea!

Gloria alergă în baie. Era atît de extenuată în-

cît ar fi adormit acolo pe un scaun. O dureau toate oasele.

— Vino, te rog. Îţi promit că nu te voi deranja.

Gloria deschise uşa. Ken nu se schimbase încă. Se plimba cu părul ciufulit prin cameră.

— Nu te voi atinge, vino în pat, îi promise el.

Gloria se aşează în pat. Ken o înveli şi se aşează şi el la distanţa pe care i-o permitea lărgimea patului.

La ora nouă i-a trezit un ciocănit în uşă. Chelnerul adusese micul dejun.

Gloria se ridică grăbită şi alergă în baie.

— Nu te teme, chelnerul s-a obişnuit să vadă femei dezbrăcate, la fel care şi doctorul care cercetează trupul femeii şi preotul sufletul, spuse Ken ironic.

Gloria ar fi dorit să ştie cum a reacţionat chelnerul cînd a văzut pernele la o distanţă atît de mare una de alta;şi asta la o pereche aflată în luna de miere.

În Elveţia vremea era rece. Începuse să ningă. Gloria privea ninsoarea prin fereastră.

— Am comandat haine de la un magazin de sport. Dar ştiu că darurile mele nu-ţi fac plăcere, aşa că prefer să nu fiu aici cînd îţi vor fi aduse. Merg să văd pista. Poţi veni şi tu dacă ai chef, spuse Ken.

Peste o oră lucrurile erau deja aduse. Ken comandase şi rochii de seară cu toate accesoriile necesare, nu numai costume de schi.

Voia să schieze, dar era foarte obosită. Se simţea extenuată de parcă toată săptămîna nu dormise. S-a întins în pat. Parcă după o secundă cineva o atingea blînd pe umor, încercînd să o trezească.

— Vom pierde cina dacă nu te grăbeşti. Am o foame de urs, spuse Ken.

Părul îi era încă umed. Gloria simţi cum împotrivirea ei începe să cedeze. Nu putea crede că acum era soţul ei. Dacă ar putea lua totul de la început. Oh, cerule, cît îl dorea. Nu-şi putu opri privirile să nu alunece pe trupul lui. Şi chipul atît de drag...

Ghicindu-i dorinţa, ochii lui Ken deveniră strălucitori. Simţi că şi el vrea s-o mîngîie, să facă dragoste pînă la epuizare.

— Ken te rog...

— Te rog da, sau te rog nu?

Gloria închise ochii simţindu-i buzele care-i mîngîiau gîtul. Sîngele ei pulsa fierbinte, îşi striga dorinţa, îl chema pe Ken s-o iubească, să-i stingă focul şi setea de el. Îi văzu pumnii strînşi şi încheieturile albe. Tremura tot ca şi ea. Pantalonii strîmţi lăsau să se vadă coapsele încordate. Ken avea nevoie de ea. I se păru absolut irezistibil în lupta aceasta cu el însuşi. Îl dorea cu disperare.

— Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu. Dar vreau să-mi spui tu cînd eşti pregătită să faci dragoste cu mine, şopti el.

— Eu... vreau...

Gloria tăcu.

Nu, pentru prima oară dorea să fie ceva deosebit!

— Eu doresc să... vorbesc cu tine, Ken.

— Să discutăm? Asta vrei? Corpul tău mi-a spus altceva. Scuză-mă, dar acum nu vreau să discutăm. Poate vrei să te îmbraci. Vom merge să dansăm după cină, spuse Ken mîhnit. Bineînţeles, dacă ţi-ai ales ceva din lucrurile pe care le-am comandat.

Gloria se ridică şi începu să se îmbrace gîndindu-se la ce o sfătuise doamna Robert: *Luptă-te cu el.*

Ken o cunoscuse doar ca pe o fecioară romantică, supusă, uneori cu un temperament vulcanic. Gloria nu ştia cum se putea lupta cu el. Dar deocamdată, gîndi ea, doresc să petrec o seară plăcută. Dacă şi-ar putea înfrîna dorinţele! Pînă acum el i-a respectat retragerea. Nu părea să pună prea mare preţ pe reacţiile corpului ei. În această seară trebuie să fiu foarte frumoasă, poate reuşesc să-l cuceresc!

Restaurantul era plin. Fără să vrea, gîndurile ei zburară la anii trecuţi, cînd făcea schi cu prietenele de la Maine. Schiau ziua întreagă şi seara mîncau pizza şi beau vin. Ce diferenţă era între anii trecuţi şi acum! Ken şi ea arătau de parcă mergeau la o paradă a modei. Se aşezară la masă. Gloria privi perechile fericite din restaurant. Ar fi putut fi şi ei la fel, dacă ar fi iubit-o. Ce o aştepta? Se juca cu paharul gîndindu-se cum ar putea sparge gheaţa dintre ei.

— Voiai să discutăm? Acum ai prilejul, spuse Ken.

— Poftim?

— Tu voiai să discutăm în cameră. Patul nu e locul potrivit pentru discuţii. Acolo sînt alte forme de comunicare.

— Nu cred că se poate comunica prin sex. Cînd o pereche nu discută problemele fiecăruia, nu există încredere. Şi fără încredere nu se poate construi o căsnicie.

— Încredere? Atunci cînd corpurile noastre se înţeleg, cînd vorbesc aceeaşi limbă, aşa cum au făcut-o? şopti el privind-o.

— Eu cred asta. Niciodată nu ştiu ce gîndeşti, îi reproşă ea.

— Vrei să spui că sînt plin de secrete. Poate ai dreptate. Englezii ne numesc chinezii europeni. Ştiai asta?

— Povesteşte-mi despre lumea din ţara ta.

Găsise un subiect care îl interesa. Poate în felul acesta va găsi o cale spre inima lui.

Chelnerul veni şi strînse tacîmurile. Ken comandă cafea şi brandy.

— Nu sîntem chiar atît de greu de înţeles, începu Ken să explice după ce chelnerul plecă. Sîntem foarte puţin încăpăţînaţi. Nu uităm niciodată cînd cineva ne răneşte.

Făcu o pauză privind ringul de dans.

— Vrei să dansezi, doamnă Morgan? Sau poate preferi să strîngi în continuare paharul în mînă.

Gloria îl urmă pe ringul de dans. Era atît de aglomerat încît Ken a trebuit să o strîngă în braţe în timpul dansului. Gloria îi simţi corpul musculos încordîndu-se la contactul cu al ei. Dorinţa puse stăpînire iarăşi pe ei. Era aproape un chin să danseze, să-l simtă atît de aproape, atît de fierbinte. Buzele lui se apropiau înnebunitor de încet de gura ei. Îl aştepta fericită şi încordată.

— Ken, dragule, nu pot crede, tu aici?! îi întrerupse un glas de femeie.

O femeie blondă se apropie. Avea un zîmbet linguşitor. Purta o rochie argintie care-i lăsa liberi umerii arămii. Nu puteai ghici ce vîrstă avea.

— Pauline! o salută Ken surprins.

Gloria îl simţea cum se relaxează.

— O surpriză plăcută!

— Oh, dragule sînt bucuroasă că te întîlnesc. Îmi salvezi vacanţa asta plictisitoare. Jack nu a

vrut să lase singure afurisitele lui de oi.

— Vreau să ţi-o prezint pe Gloria, spuse Ken conducîndu-le spre masă.

— Mă bucur să vă cunosc.

Pauline îi zîmbi prietenos ca unui copil.

— Gloria şi mai cum?

— Morgan. Doamna Morgan, răspunse Ken. Pauline, dar tu nu-ţi citeşti niciodată corespondenţa?

Gloria citi pe faţa Paulinei ca dintr-o carte. La început a fost surprinsă, apoi şocată, apoi decepţionată. Decepţionată? Gloria îşi putea închipui motivul. Pentru că vacanţa ei va rămîne la fel de plictisitoare.

Se aşezară la masă.

— Îmi pare rău, Ken, dar secretarul deschide poşta şi o sortează. Cînd mi le aduce şi le citesc fără ochelari, le arunc pe toate pentru că-mi închipui că sînt note de plată şi e bine să nu le vadă Jack.

— Asta este tipic pentru tine, Pauline, spuse Ken rîzînd.

Ken începea deja să uite că are o soţie care era alături de el.

— Voi comanda şampanie. Vom putea toasta împreună pentru căsătoria noastră.

Au început să discute despre oameni pe Gloria nu-i văzuse niciodată şi de care nu auzise în viaţa ei. Mult, interminabil de mult.

— Dacă n-am putut dansa împreună la nunta ta, dragă, trebuie să dansăm acum, şopti languros Pauline.

Apoi păru că-şi aminteşte brusc că era şi Gloria la masă.

— Este minunată muzica, Gloria?

Ken şi Pauline au dansat. La fel de mult, la nesfîrşit.

Gloria se întreba dacă nu era mai bine să plece. Dar îi era teamă că picioarele nu o vor ţine pînă la uşă. Pentru ceea ce simţea, cuvîntul *disperare* era prea puţin. Rămase în continuare, aşteptîndu-i. Era inertă: parcă trăia un coşmar. Dacă ar fi putut să nu mai respire, ar fi făcut-o. Poate aşa ar fi dispărut brusc durerea ce-o sfîşia.

Cînd, în sfîrşit, s-au întors la masă, orchestra a început un nou cîntec.

— Oh, Ken trebuie să dansăm şi melodia aceasta. Este cîntecul nostru, spuse Pauline luîndu-i mîna.

— Îmi pare rău, Pauline. Ştii că nu refuz niciodată o femeie frumoasă, dar acum mă dor într-adevăr picioarele.

Pauline se îmbufnă a la Marlin Monroe.

— Îmi place atît de mult să dansez cu tine. Jack nu ştie să danseze. Dar arată bine, cel puţin de la depărtare; şi are mulţi bani. Numai de n-ar fi afurisitele acelea de oi.

Ken rîse.

— De ce este melodia voastră? reuşi să întrebe Gloria.

— Oh, ne-am cunoscut în Rusia. Nu v-a povestit Ken? Făceam parte din grupuri diferite. Ne întîlneam des şi a fost destul de drăguţ. Conducătorul grupului nu voia să mă protejeze altcineva în afara lui.

— L-am mituit cu fotografia reginei noastre şi a fost de acord, spuse Ken rîzînd.

— Adevărat?! Nu ştiam.

Se uită la ceas. Era ora două dimineaţa.

— La ce cameră locuieşti? o întrebă Ken.

Pauline oftă teatral.

— N-am locuit încă în acest hotel. Niciodată nu se găseşte o cameră şi pentru mine. Acum locuiesc la *Express*. Ştii şi tu doar ce plictiseală e acolo.

— Sînt sigur că dacă aş vorbi cu patronul poate se găseşte ceva. Poate rămîi chiar acum, aici.

— Vă pot eu împrumuta locul meu noaptea. Şi aşa nu-l folosesc, spuse Gloria.

Ken o avertiză din priviri.

— Este foarte drăguţ din partea ta Gloria, dar aştept un telefon de la Jack. Nu voi reuşi niciodată să-i explic de ce nu sînt noaptea în camera mea. Este puţin demodat.

— Atunci te conduc la hotel, spuse Ken.

Gloria se ridică atît de brusc încît răsturnă scaunul, dar Ken era acum preocupat cu altceva

ca s-o observe.

— Ce drăguţ din partea ta că-mi împrumuţi bărbatul, spuse Pauline privind-o compătimitor.

— Noapte bună, dragul meu, spuse Gloria.

— Nu mă aştepta, iubito, spuse Ken privind-o rece.

— Fii fără grijă, dragul meu, asta n-am făcut-o niciodată, îi răspunse Gloria la fel de rece.

Au mers împreună pînă la recepţia hotelului. Gloria s-a îndreptat spre lift iar perechea a părăsit hotelul, rîzînd.

Cînd uşa liftului s-a închis, Gloria închise ochii şi se sprijini de perete. Încercase totul. Acum nu mai era nici o speranţă.

Desigur, neprihănita fată din Dunbringe-Maine ştia ce se întîmplă cînd un bărbat conduce o femeie la hotel. A luat în fugă o decizie. Nimeni n-o va putea opri să pună capăt acestei comedii. Îl iubea încă, dar el nu încerca să o iubească. Ken avea nevoie de o soţie ca Delia, ca această Pauline. Ele îi dau ceea ce doreşte el: trupul nu sufletul. I-a acceptat cererea în căsătorie de teamă să nu-l piardă. S-au căsătorit şi acum l-a pierdut cu adevărat.

Telefonă la recepţie.

— Îmi puteţi spune, vă rog, cînd e primul zbor spre Statele Unite?

12

În Londra era o vreme ploioasă şi rece. Gloria avea încă biletul de înapoiere în America. Bărbatul de la recepţie o anunţă că următoare cursă spre Statele Unite este luni.

— Aşa este totdeauna la sfîrşit de săptămînă. Toate aeroporturile au anulat zborurile pînă luni. Doriţi să vă rezerv un loc pentru zborul de luni?

— Da, vă rog!

— Bine, aveţi loc la zborul 661. Avionul decolează luni la ora trei şi jumătate. Numele dumneavoastră, vă rog.

Gloria îşi spuse numele de fată, care-l avea trecut pe bilet. Observă că mai poartă încă inelul de logodnă de la Ken. Îl va trimite lordului Rhys cu un scurt bilet.

— La *Connaught Hotel*, spuse ea şoferului.

Era singurul hotel pe care-l cunoştea în Londra. Acolo a mîncat cu Ken înainte de nuntă. Se gîndi la Miss Mortimer şi la doamna Robert. Avea nevoie de ajutorul lor. Cînd taxiul opri în faţa hotelului, auzi o voce cunoscută:

— Gloria! Cred că visez! Şi-a rupt cumva *prinţul schiului* un picior? o întrebă Gareth. Vino înăuntru. Putem bea ceva împreună. De o oră o aştept pe Delia.

Cînd şoferul a coborît bagajele Gloriei, o întrebă mirat:

— Locuieşti aici?

— Dacă am noroc şi găsesc o cameră liberă. N-am comandat-o înainte.

— Nu este o problemă, spuse Gareth, îndreptîndu-se spre bărbatul de la recepţie.

— Doamna Morgan!

— Ah, doamna Morgan, sînteţi binevenită. Vine şi soţul dumneavoastră?

— Nu, răspunse încet Gloria.

Gareth era un adevărat gentleman, neexteriorizîndu-şi mirarea. O strînse de braţ şi ea îi fu recunoscătoare. Gareth a dat bacşiş unui băiat să-i ducă bagajele în camera ei. Apoi o conduse la barul hotelului care la ora aceea era gol.

— Voi comanda ceva de băut.

Îi strînse braţul.

— Acum poveşteşte totul!

Gloria ezită. Gareth nu era persoana ideală cu care putea să discute probleme intime. Dar gîndindu-se că este atît de singură şi că era singurul om în care putea avea încredere acum, spuse:

— Totul a fost o greşeală. Nu mă iubeşte, nu m-a iubit niciodată. Am fost o smintită... şi-l iubesc încă. Mă gîndeam că pot să-l... dar nici nu mai ştiu ce gîndeam. M-a lăsat singură şi a plecat cu altă femeie.

Lacrimile au început să-i curgă. Gareth o îndemnă să bea, mîngîindu-i protector braţul.

— Pe cine avem aici?!

Gloria auzi glasul Deliei. Mai bine s-ar fi pălmuit singură decît să vină în hotelul acesta. În oricare pensiune din Londra ar fi fost mai bine. Dellia era ultima persoană pe care dorea să o vadă acum. Cînd o privi îşi schimbă părerea. Dintr-o dată Gloria a ştiut că Delia n-a minţit-o în ziua nunţii. Nu era nimic între Ken şi ea, era acum sigură. Dar acum ce mai conta, îl pierduse oricum.

Gloria încercă să zîmbească şi o îmbrăţişă. Delia se aşează lîngă ei.

— L-a părăsit, spuse Gareth.

Delia îşi aprinse o ţigară.

— Aşa deci, povesteşte-ne!

— Nu-i nimic de povestit. L-am părăsit şi luni voi pleca înapoi în Statele Unite. Pînă luni nu zboară nici un avion.

— O.K. spuse Delia zîmbind. Acum ,eu şi Gareth va trebui să găsim o posibilitate să pleci.

— Puteţi lăsa în seama mea grija de a-mi opri soţia să plece, spuse Ken.

Gloria se ridică palidă. Ken îi zîmbi şi o luă de braţ.

— Ce dracu' ai gîndit? o întrebă Ken.

— Eu... vocea Gloriei se stinse.

Apariţia lui Ken a ameţit-o.

— Las-o în pace, Ken, spuse Delia furioasă. Voiam să bem ceva în linişte şi tu...

— Îmi pare rău că vă întrerup petrecerea, dar eu şi soţia mea vom pleca acum!

O luă de braţ şi o trase după el îndreptîndu-se spre lift.

— Unde mergem?

— Ai închiriat o cameră aici, deci trebuie.s-o folosim.

Tăcută şi înspăimîntată îl privi cum agaţă în uşă plăcuţa pe care scria *nu deranjaţi!*. Pentru un minut a crezut că o va bate, dar el îşi scoase cămaşa lăsînd-o să cadă pe un fotliu.

— Aşa, acum vreau să aflu ce rol mai joci?

— Dar eu nu joc teatru.

Gloria se aşează pe fotoliu încercînd să rămînă calmă.

—Pentru cîteva zile am încercat să joc rolul soţiei tale, dar m-am minţit, atîta tot!

— Tu nu eşti soţia mea. Dar vei fi înainte de a ieşi din această cameră.

Gloria simţi că o cuprinde frigul auzindu-l.

— Nu trebuia să mă mărit cu tine. O soţie ca Pauline ţi-ar trebui ţie, ea te-ar face fericit.

Vocea îi era stridentă, împotriva voinţei ei.

— Te rog,las-o pe Pauline. Nu am iubit-o niciodată cu adevărat. Am fost un timp împreună dar acum, mulţumesc lui Dumnezeu, am realizat că greşeam.

— Singura care trebuia să se opună căsătoriei am fost eu. Aşa proastă n-am fost niciodată!

— Şi cu Gareth ce este? De fiecare dată cînd vin neanunţat te văd cu el.

— Dar este o absurditate. Tu ştii exact că între noi nu este nimic.

— Nu ştiu nimic. Nu vreau să văd nici un bărbat care te atinge. Nimeni în afară de mine.

— Iar eu nu vreau să mai aud nimic. Avionul meu decolează luni după-amiază şi voi dormi două nopţi în toaleta aeroportului dacă va fi nevoie, strigă ea.

— Dacă tu crezi că nu trebuia să te căsătoreşti

cu mine...

— Nu mă poţi obliga să rămîn aici. Trăim în secolul XX, strigă ea mînioasă.

— Nu te voi constrînge. Corpul tău va face asta. Dacă vom face dragoste o dată, te vei convinge că nu mă mai poţi părăsi. Trupurile noastre sînt făcute unul pentru altul. Mai tîrziu vei realiza că sînt unic.

Gloria se ridică cuprinsă de teamă. Nu era adevărat nici un cuvînt. Acum nu mai concepea viaţa fără el. Ce se va întîmpla după ce vor face dragoste? Era pregătită să se apere, dar Ken era mai puternic ca ea.

Furios, o luă în braţe şi o împinse în pat.

— Nu încerca să strigi. Lumea va crede că strigătele fac parte dintr-un joc sexual, spuse el.

— Ken, te rog.

A imobilizat-o cu o mînă şi cu cealaltă a continuat să se dezbrace, pînă a rămas în slip.

Gloria îl privi cu răsuflarea tăiată. Era minunat de frumos şi o dorea, asta nu era greu de văzut.

— Voi face dragoste cu tine micuţa mea soţie, şopti el şi o luă în braţe.

Toate simţurile Gloriei erau încordate. Nu reuşea să se apere de mîngîierile lui. Înainte să înceapă să o dezbrace, îl simţi sărutîndu-i delicat obrajii şi gîtul. Mîinile ei încercau zadarnic să-l îndepărteze.

— Te rog, nu vreau ca pentru prima oară să...

— Va fi minunat, şopti el scoţîndu-i bluza şi sutienul. Dumnezeule, bănuiam că eşti frumoasă, dar întreci tot ce mi-am putut imagina vreodată.

Rămase un moment nemişcat, privind-o cu răsuflarea tăiată. Respiraţia i se accelera. Închise ochii şi gemu reţinut.

— Trebuie să nu mă uit la tine dacă vreau să pot continua...

Îi dădu jos fusta şi ciorapii, încet, mîngîind-o.

Gloria începu să geamă uşor fiind incapabilă să se mai împotrivească. Ken îi săruta sînii sugîndu-i sfîrcurile în timp ce mîinile îi alunecau pe întreg corpul. Îi simţi mîinile mîngîindu-i copasele, apoi delicat, abia simţit, se opri între ele.

Ken îşi scoase slipul.

Gloria ezita. Nu voia să facă dragoste cu Ken. Sau acei fiori pe care-i simţea străbătîndu-i tot corpul, însemna că şi ea îl dorea? Atunci ea înţelese că lupta împotriva corpului şi a simţurilor ei.

Cînd Ken şi-a alăturat corpul mîngîind-o, Gloria a simţit un fulger străbătîndu-i inima.

Dintr-o mişcare fu deasupra ei. Gloria se simţea ameţită. Totul se întîmpla prea repede, dar nu îi părea rău. Era bărbatul pe care-l iubea.

Pe neaşteptate, printre săruturi nebuneşti şi violente, Ken intră în ea. Îl simţea tremurînd. Vru să-i mîngîie muşchii prea încordaţi de pe spate. Brusc o străbătu o durere puternică şi ţipă.

— Doamne, iubito. de ce nu mi-ai spus?

Dar durerea trecuse deja; dorea mai mult, simţea că nu va mai putea trăi dacă Ken se va retrage acum. Era fericită şi îl dorea cu sălbăticie. Nu se mai recunoştea. Încet, îl îmbrăţişă, mîngîindu-l, încercînd să facă cunoştinţă cu trupul unui bărbat. Uitase deja că o forţase să facă dragoste cu el. Acesta era bărbatul pe care-l dorise. Acesta era corpul care o fascinase; acesta era bărbatul căruia, în acte, îi era soţie. Simţea că totul în jurul ei a dispărut, că, pe pămînt există doar doi oameni: el şi ea.

Ken ieşi din nemişcare. Nu mai pute rezista mîngîierilor ei. Era mut de uimire. Se simţea derutat de ceea ce simţea. Îl înnebunea cu o singură atingere. Şi mai era şi altceva în mîngîierile ei. Ceva nebănuit de minunat... Începu să se mişte. Repede, nestăpînit şi tot mai adînc. Deodată deschiseră amîndoi ochii. În timp ce se priveau, încetiniră ritmul. Corpurile lor se uneau din ce în ce mai rar, mai lung şi mai adînc. Gloria se agăţă ţipînd de umerii lui Ken. Îşi încolăci picioarele după mijlocul lui şi rămase un moment nemişcată. Totul era desăvîrşit. Gloria simţea cum Ken o umple, devenind un tot. Gemea nestăpînit, chemîndu-l. Lumea explodă în timp ce-l auzi pe Ken şoptindu-i numele.

Ken era întins lîngă ea cu ochii închişi, evitînd cea mai mică atingere cu corpul ei.

Revenirea la realitate a fost bruscă şi dureroasă; a trăit senzaţia că cineva i-a aruncat în faţă oun pahar cu apă rece.

— Acum ai obţinut ceea ce doreai. Eşti liber să pleci.

— De ce nu mi-ai spus că n-ai mai făcu dragoste niciodată? o întrebă el calm.

— Era important?

Gloria închise ochii încercînd să-şi oprească lacrimile.

— Nu ştiu, răspunse Ken. Vrei să ne îmbrăcăm? Îmi este foame.

Ken se ridică şi începu să se îmbrace.

— Nu te mai gîndi că a fost pentru prima oară. Acum sau mai tîrziu, cu tine sau cu altul, trebuia să se întîmple.

Faptul că el vorbea în aceste momente despre mîncare a rănit-o adînc. Atît de mult, încît l-ar fi pălmuit.

Ken o privi o clipă în tăcere.

— Atunci este bine.

13

Gloria n-a fost deosebit de surprinsă cînd Ken a condus-o la masa Deliei şi a lui Gareth. Va reuşi să-l cunoască vreodată? Cu siguranţă, nu. Îşi aminti cum a avertizat-o Miss Mortimer.

Păreau două perechi fericite, care-şi petrec weekend-ul împreună. Dar o privire atentă ar fi descoperit că Gloria era groaznic de tristă. Simţea privirea lui Ken mîngîind-o. Întregul corp o durea amintindu-şi de ce s-a petrecut între ei.

— Am ceva de rezolvat în această după-amiază. Vii cu mine? o întrebă Delia rîzînd.

— Da, cu plăcere, răspunse Gloria recunoscătoare.

— Putem merge împreună, spuse Ken făcîndu-i semn chelnerului.

— Nu, Ken, din nefericire nu se poate! Vreau

să merg la un salon de cosmetică. Vino Gloria, lasă-i pe ei să plătească. Cîteodată, cred că acesta e singurul lucru la care sînt buni bărbaţii.

Gloria se ridică evitînd să-l privească pe Ken. O urmă grăbită pe Delia la recepţie. Acolo o îmbrăţişă.

— Mulţumesc. Ai citit într-adevăr gîndurile mele. Vreau neapărat să plec.

Delia o mîngîie.

— Mă bucur că mergi cu mine. Vrei să trecem prin cameră?

— Nu, Delia. Te rog, să mergem.

Gloria avea nevoie de timp şi de linişte să-şi ducă la sfîrşit planurile. Pînă luni nu avea nici o şansă să părăsească ţara. Unde ar putea merge pînă atunci? Era un loc unde să se refugieze, unde să n-o găsească Ken?

Salonul de cosmetică era cel mai bun din Londra. Erau în saună. Simţea că toată tensiunea adunată în ultimele zile începea să se împrăştie. O cuprinse o dulce moleşeală.

— Ştii, cred că nu-l judeci drept pe Ken, dacă-mi permiţi această observaţie, o auzi pe Delia.

— Ce vrei să spui?

— Ken este omul care a avut întotdeauna ce şi-a dorit. Pînă la moartea tragică a soţiei lui a avut o mulţime... să spunem cunoştinţe. N-a trăit ca un călugăr. Femeile i s-au oferit, nu i-au făcut greutăţi.

Cînd se gîndi că şi alte femei făcuseră dragoste cu Ken, Gloria simţi o durere surdă în suflet. Încercă să se liniştească. Era un bărbat fru-

mos şi nu putea rămîne singur mult timp.

— De ce crezi că s-a căsătorit cu Mara? o întrebă ea curioasă.

— La această întrebare nu-ţi pot răspunde. De ce se însoară un bărbat cu o femeie care îi aduce zestre?

— Ce spui ?

Gloria era uluită.

— N-ai ştiut? Mara a trăit de la şaisprezece ani într-un sanatoriu psihiatric. Nu ţi-a povestit cum a fost cumpărat Ken? Tatăl Marei era prea bătrîn să-şi mai poată îngriji fiica. Ken s-a însurat cu Mara şi toţi banii bătrînului erau ai lor. Au fost multe bîrfe şi zvonuri. Dar nu am crezut nimic, de aceea nu vreau să-ţi mai povestesc.

Lui Ken nu-i erau necesari banii pentru care s-a însurat.

Au tăcut amîndouă mult timp.

— Şi crezi că ar trebui să-l înfrunt? întrebă Gloria.

— Da. Nu vreau să mă amestec în căsnicia voastră, dar crede-mă, draga mea, greşeala ta este că-l laşi să înţeleagă ce mult înseamnă pentru tine.

— Fac eu asta? întrebă Gloria îmbujorată.

— Da, o faci. Dacă simţi că nu-l interesezi procedează şi tu la fel. Dacă continui să-l accepţi ca pînă acum, va ajunge să creadă că poate face orice cu tine. Oh cerule, mai stăm mult aici? Simt că mor fără o ţigară.

Întinse pe mesele de masaj, Delia reveni la subiect.

— Nu ştiu dacă doreşti într-adevăr să-l părăseşti. Poate doreşti să se întorci înapoi în Statele Unite, în acel sătuc micuţ, Sturbridge Village sau cum se numeşte, poate aici te simţi singură...

— Dunbridge-Maine, o corectă Gloria.

— O.K., Dunbrudge-Maine. Dacă eşti sigură că acolo te simţi acasă şi doreşti să te întorci, fă-o cît mai curînd. Dacă vrei să rămîi şi să-l ai pe Ken, luptă-te! Tu te-ai aruncat de la început neajutorată în braţele lui.

Gloria se gîndi la întîlnirea din tren. A fost neputincioasă de la început în faţa lui.

— Trebuie să-l ataci. Trebuie să te faci pe cît posibil frumoasă şi crede-mă că-l vei atrage. Vom lua masa la restaurant şi trebuie să simtă privirile altor bărbaţi aţintite asupra ta. Şi apoi, poţi să-l părăseşti.

Gloria nu avea nimic împotrivă să se facă pe cît posibil frumoasă, dar dacă ar privi-o alţi bărbaţi era sigură că el va fi gelos şi furios.

— Deci ne întîlnim la ora opt în bar. Ai înţeles? o întrebă Delia.

— Îl voi întreba pe Ken...

— Iarăşi începi? Nu e necesar ca el să-ţi permită să te întîlneşti cu noi în bar şi cu asta basta. Nu ai nevoie de un bărbat care să-ţi spună ce să faci. Trebuie să-l învingi fără ca el să-şi dea seama.

Gloria a deschis încet uşa camerei. Camera era goală. Era mulţumită că avea cîteva momente de singurătate. Privi strada. Oamenii păreau toţi grăbiţi să ajungă acasă. Ce putea face acum?

Ar putea-o suna pe mătuşa Jane sau pe Tom. Se simţea atît de singură. De ce ar rămîne aici? Ce o opreşte să părăsească hotelul şi să petreacă sfîrşitul săptămînii undeva într-o pensiune în afara Londrei? Unde-i era geanta? O lăsase pe masă dar nu mai era acolo. Căută grăbită prin toată camera! Nimic! Paşaportul, biletul de avion, cecul de călătorie, fuseseră acolo. Nu putea înţelege cine i le luase. Nimeni n-o putea ajuta într-un timp atît de scurt. Ambasada americană sigur nu. Auzi un zgomot. Se întoarse şi îl văzu pe Ken care o privea vesel.

— Delia şi Gareth vor să petreacă seara împreună cu noi. Drăguţ din partea lor, spuse el începînd să se dezbrace.

— Ken unde este geanta mea?

— Dar poţi lua o altă geantă care să se asorteze cu rochia de seară.

— Tu ştii exact ce vreau să spun. Mi-ai luat paşaportul şi biletul de avion. Dă-mi-le imediat înapoi!

— Îmi pare rău, Gloria dar nu se poate. Ştiu că nu am avut un început bun, dar nu vreau să dispari înainte de a încerca toate posibilităţile pentru a deveni în realitate ceea ce sîntem: soţ şi soţie!

În ciuda furiei care o stăpînea, Gloria îşi dădu seama că vrea să-i mîngîie părul de pe piept şi... Îşi reveni repede.

— Refuz să părăsesc camera pînă ce nu-mi dai lucrurile înapoi.

Ken zîmbi.

— Asta sună a ameninţare. Nici eu nu am chef

să ies în seara asta. O idee bună pentru a rămîne aici şi...

Întinse mîna să-i mîngîie obrajii dar Gloria îl îndepărtă furioasă.

— Nu mă atinge. Ai să mă aduci în aceeaşi stare în care a fost prima ta soţie.

Chipul lui deveni o mască împietrită.

— Delia! Ea ţi-a povestit.

— E adevărat? întrebă ea încet.

Ken se aşeză în fotoliu scoţîndu-şi cizmele, ignorînd parcă întrebarea.

— Da, este adevărat. A fost în multe spitale, case de odihnă, a făcut terapie prin şocuri şi tot ce a fost posibil timp de şase sau şapte ani. Cînd am cunoscut-o abia se întorsese acasă. Şi să fiu sincer, fugise de acolo. Am fost fascinat de ea. Era altfel decît toate femeile pe care le cunoscusem pînă atunci. Era atît de gingaşă şi de frumoasă, atît de fragilă.

Ken tăcu. Ochii îi trădau durerea.

— Atunci nu ştiai nimic...

— Nu, dar n-a durat mult pînă să descopăr. Prima ieşire a fost la nunta noastră.

— Dar... dar nu puteai să anulezi căsătoria?

— Bineînţeles că puteam şi ar fi fost poate mai bine pentru ea, strigă el plimbîndu-se prin cameră.

— Dar de ce...

— De ce m-am însurat totuşi? Poate am simţit ceva pentru ea, poate era iubirea în care crezi tu. Şi am crezut că o pot salva. Eu, smintitul! I-am făcut mai mult rău. Eu... eu am ucis-o! N-a mai

suportat s-o privesc cu milă şi s-a urcat în avionul acela. Ştia că nu are suficient combustibil. Am ucis-o cu iubirea mea şi poate şi pentru tine e mai bine să pleci cît mai repede, înainte de a muri şi tu! Şi acum, dacă nu ai nimic împotrivă, vreau să fac un duş.

Cerule, ea n-a ştiut cît a suferit şi cît suferea încă Ken! Totul i-a apărut într-o altă lumină. Ken nu era un bărbat fără simţire, un bărbat dur aşa cum îl caracterizase ea. Îşi construise un zid în jurul lui. Nu voia să-l iubească nimeni şi nici să iubească. Credea că iubirea este distrugătoare. Cît de mult pierde un om care gîndeşte aşa. Orele frumoase pe care i le dăduse Marei erau încă vii în memoria lui. Privi patul unde stătuse cu cîteva ore înainte alături de Ken. Ea era soţia lui şi îl iubea. Trebuia să mai dea viitorului lor o şansă. Închise ochii şi clipele cînd au făcut dragoste... cînd au hrănit lebedele... în tren... cînd i-a ridicat voalul în faţa preotului... i-au revenit în memorie. Inima începu să-i bată puternic. Îi spusese Ken indirect că o iubeşte?

Poate e bine să pleci şi tu înainte de a muri!

Era speriat că o va pierde? O iubea? Niciodată în viaţă nu se simţise mai fericită ca acum. Se dezbrăcă repede şi se aşeză în pat. Uşa se deschise şi Ken se îndreptă spre ea doar cu un pro-

sop înnodat la brîu.

— Trebuie să-mi iau lucrurile din baie, apoi poţi merge şi tu.

Privi mirat umerii ei goi.

— Eu... eu.

Gloria îl privi neajutorată. Era bine ce făcea ea acum?

Din nou se gîndi la pasiunea cu care făcuseră dragoste.

— Eu... voiam să spun că putem încerca totul încă o dată, putem lua totul de la capăt.

Ken o privi surprins.

— Gloria tu ştii ce spui? Cerule, nu mă privi aşa cum ai făcut-o în tren. Nu ştiu dacă pot rămîne calm, ce trebuie să fac...

— Atunci, lasă-mă să-ţi arăt.

Gloria îi desfăcu rîzînd prosopul.

— Gloria, tu te joci cu focul?!

— Ken! Vino, Ken, şopti ea.

O sărută încă ezitînd. N-o sărutase niciodată aşa. La început a fost nesigur ca un băieţel, apoi a devenit plin de pasiune.

— Nu-ţi promit că mă pot abţine, murmură Ken. Gloria te doresc atît de mult!

— Şi eu, Ken. Nu ştii încă asta?

O strînse în braţe cu pasiune, cu disperare, cu dorinţa de a rămîne întotdeauna împreună. O mîngîie îndelung, curios şi vrăjit. Îi cerceta şi încerca gustul fiecărei porţiuni de piele. O adoră cu mîinile şi gura, coborînd pînă la triunghiul fierbinte dintre coapse. Cînd îi simţi sărutul Gloria ţipă. Nu mai putea prelungi jocul. Cu un genunchi

îi îndepărtă coapsele. O privi pierdut şi alunecă încet în ea. Gemură amîndoi fericiţi. Îşi căutară gurile, neputînd lăsa nimic să-i separe. Ken ar fi vrut să rămînă veşnic aşa, nemişcat, copleşit de tandreţe şi pasiune. Dar Gloria se mişcă sub el şi un spasm de dorinţă îi străbătu trupul. Începură să se mişte sălbatic. Se căutau şi se înlănţuiau, chinuiţi de aceeaşi patimă. Nimic nu mai era între ei. Dispăruseră toate incompatibilităţile.

Ken încercă să se liniştească. Începu s-o iubească blînd şi duios ca şi cînd o făcea pentru ultima oară, cu teama că o va pierde. A înţeles că ea mai avea puţin pînă la clipa supremă. O strînse puternic în braţe şi, gemînd sălbatic, se eliberă o dată cu ea.

În cameră era deja întuneric.

— Eşti atît de frumoasă, iubita mea. Soţia mea! murmură Ken sărutîndu-i sînii.

— Delia şi Gareth vor fi miraţi că-i lăsăm să aştepte, şopti Gloria.

— Lasă-i să aştepte. Vreau să rămîn aici, cu tine întreaga noapte.

— Eşti nesătul! Dar acum am o altă foame.

Gloria se ridică din pat rîzînd.

— Femeile! Se gîndesc doar la mîncare! Sînt bucuros că ne-am regăsit în sfîrşit. Ştiam de la început că o căsătorie clădită pe dragoste nu e

bună, poate nici nu există. Sexul şi reacţiile trăite de corp sînt importante! Acestea şi încrederea sînt o bază pentru căsătorie. Sînt bucuros că ai acceptat faptul că nu mai pot şi nu mai vreau să iubesc o altă femeie în afară de fosta mea soţie. Corpurile noastre au vorbit aceeaşi limbă de la început.

— Asta este... Nu se poate să vorbeşti serios!

Gloria deveni palidă şi glasul refuza s-o asculte.

Intrînd în baie, Ken spuse:

— Aşa înţeleg eu lucrurile. Acum cred că trebuie să mîncăm ceva, altfel corpurile noastre se vor răzbuna. Şi ar fi păcat!

Nu, nu poate fi adevărat! Cu cîteva momente în urmă era cea mai fericită femeie şi acum se simţea din nou aruncată brutal la podea. Îşi scutură capul încercînd să-şi stăpînească senzaţia de frig care-i cuprinse corpul.

Ken avea dreptate! Trupurile lor vorbesc aceeaşi limbă. Doar ele.

Crezuse că el simte mai mult decît dorinţă şi că o va mărturisi în cele din urmă. Acum i se spulberaseră toate speranţele.

Închise ochii. Singurul lucru care i-a mai rămas este să-l părăsească cît mai repede posibil.

Sau ar trebui să discute cu Ken? Nu avea sens! El nu va înţelege niciodată că îl părăseşte tocmai pentru că îl iubeşte.

14

Erau în Ritz. Ken era într-o dispoziţie fascinantă. Nu părea să observe că Gloria era foarte tăcută.

Da! Acesta era sfîrşitul, nu puteau avea împreună un viitor. Dacă el nu înţelege cît de mult suferă, cum ar putea trăi fericiţi?

Gloria se uită la mîncare fără să poată înghiţi nimic. Trebuia să se grăbească să ajungă la timp la teatru pentru piesa la care Gareth luase bilete.

Cînd luminile s-au stins, Gloria simţi mîna lui Ken mîngîind-o delicat. Îşi trase scaunul încercînd să evite mîngîierile lui. Tot ce putea gîndi în acel moment era: el nu mă iubeşte şi n-o va face niciodată.

Ar fi preferat să-i îndepărteze mîna, dar nu voia să riste. Nu ştia cum va reacţiona Ken. Poate o va închide în cameră.

După teatru au mers să danseze. Gloria era obosită, dar bucuroasă că pentru moment nu va trebui să rămînă singură în cameră cu el.

— Dansezi cu mine? o întrebă Gareth.

Gloria se ridică.

— Bineînţeles, dacă nu ai nimic împotrivă, Ken, întrebă el formal.

— El nu este paznicul meu, Gareth!

Îl urmă uluit în ringul de dans. Au dansat tăcuţi cîteva momente. Gloria se gîndea că acum ar avea prilejul să-l roage s-o ajute. Ken avea paşaportul, biletul şi cecurile ei. Dacă i le-ar fi cerut atît de repede ar fi devenit neîncrezător.

— Vreau să-l părăsesc pe Ken! Mi-a luat paşaportul, banii şi biletul de avion. Am un avion luni. Dacă nu mă ajuţi, nu voi putea pleca, îi spuse încet.

— Credeam că între voi totul este în ordine.

— Mă întorc în Statele Unite.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Aş putea s-o rog pe Delia să-mi împrumute paşaportul ei. Cu o perucă blondă nu cred că voi întîmpina greutăţi; şi am nevoie de bani. Vă promit că vă voi înapoi totul cînd voi fi acasă.

— Trebuie să ne gîndim. Aici nu poţi înşela vigilenţa vameşilor. Ce-ar fi să mergi cu trenul pînă în Irlanda? Zborurile de pe aeroportul Shanmon nu sînt meticulos controlate. Îţi vom da tot ce ai nevoie.

— Îţi mulţumesc, Gareth! Nici nu ştii cît de mult mă ajuţi.

Se bucura, dar în acelaşi timp îşi simţea su-

fletul pustiit. Îl iubea încă pe Ken. Dacă el i-ar fi dat o cît de mică speranţă, dacă... Îşi impuse să nu se mai gîndească la el. Acum nu mai aveau sens iluziile şi tot ea era cea care suferea. Greşise încă de la început, cînd a acceptat să-i devină soţie, dar acum nu putea continua să greşească.

— Mîine dimineaţă la ora cinci treizeci este un tren care merge spre graniţă. Trebuie să dormi, voi rezolva eu totul pentru tine.

Gloria oftă.

— Voi încerca să dorm.

— Atunci ne întîlnim la cinci la recepţia hotelului. Sper că ştii ce faci!

Era ora două dimineaţa cînd s-au înapoiat în cameră. Gloria se aşează în faţa oglinzii. Ken o privea tăcut.

— Nu-i nevoie să dormi îmbrăcată, în noaptea asta. Sînt foarte obosit. În plus, simt că nici tu nu vrei. Nu ştiu ce s-a întîmplat iarăşi. Cu ce am greşit?

Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, se îndreptă uimit spre baie. Se întoarse puţin mai tîrziu îmbrăcat doar cu un slip. Se aşează în pat şi închise ochii.

Gloria a aşteptat pînă cînd respiraţia lui a devenit egală. Se ridică din faţa oglinzii şi se aşează în pat, atentă să nu-l trezească. În somn, faţa lui

era relaxată, doar ridurile dintre sprîncene îi erau încordate de parcă s-ar fi luptat cu un coşmar. Ar fi dorit să-l mîngîie, să-i treacă uşor mîna prin păr. Nu! Încercase deja totul şi dăduse greş! Cea mai mare vină era a ei. El i-a spus de la început că n-o iubeşte şi nu i-a promis niciodată că va încerca s-o facă; acum nu-i putea reproşa nimic.

Voia să-i scrie un bilet înainte de a pleca dar era prea periculos. Ar fi plecat imediat după ea. Va fi în siguranţă în trenul care o va duce la graniţă. Acolo va încerca să-l scoată pe Ken din inima ei.

Îşi luă lucrurile şi păşi uşor în baie. Sub duş amintirile o împresurară din nou. Îşi simţi lacrimile amestecîndu-se cu apa. Apoi, deodată, simţi mîinile lui mîngîietoare.

— Tu eşti soţia mea. Îmi aparţii, murmură el printre stropii de apă, la urechea ei.

Apa îi lovea faţa şi nu putea deschide ochii, dar îi simţi corpul lipit de al ei. Era ca un vis, încercă să nu se mai gîndească la nimic de teamă că visul i se va spulbera.

— Ken! Ken, te iubesc! Te iubesc! şopti ea.

El nu-i răspunse nimic, dar continuă s-o mîngîie şi s-o sărute. Simţea cît de mult o doreşte. Apa îi biciuia trupul. Zadarnic încerca să-i audă iarăşi glasul lui... I se dărui total.

Fusese un vis frumos, ultima oară cînd îi era permis să-l simtă alături de ea. Se aşeză în pat, atentă să nu-l trezească. La ora patru s-a ridicat şi s-a îmbrăcat în baie. Cu cîtă dragoste i-ar fi dat un sărut de rămas bun. Îl părăsi fără să-l priveas-

că.

Gareth o aştepta la recepţie.

— Nu te-ai răzgîndit? Vino. Afară aşteaptă un taxi pregătit.

Nu-şi putea stăpîni lacrimile.

Gara era populată ca în plină zi.

— Îţi voi comanda o ceaşcă de ceai. Ţi-am rezervat o cuşetă. M-am gîndit că vei avea nevoie de linişte.

Gloria îi luă braţul. O conduse în compartiment.

Era bine ce făcea? Dar ce altă posibilitate mai avea? *Trebuia să încercăm să luăm totul încă o dată de la început.* Gloria nu ştia dacă a gîndit asta sau a spus-o cu glas tare.

— Eşti sigură că nu vrei să rămîi aici?

Gareth o privi îngrijorat.

— Nu! Trebuie să plec.

— Delia te salută şi-ţi doreşte să fii fericită. Ai aici paşaportul şi tot ce ai nevoie. Dacă vei avea probleme telefonează-ne. În paşaport ai un bilet cu numerele de telefon. Poţi să te culci cînd trenul porneşte, şopti el.

— Nu ştiu dacă voi putea dormi.

Îşi dezbrăcă pardesiul. Văzu inelul de căsătorie scînteindu-i pe deget. Îl părăsise pe Ken şi uitase să-i lase inelul.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot, îi şopti, încercînd să zîmbească.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Toate cele bune, dragă Gloria. Delia şi cu mine ne vom gîndi la tine.

— Îţi doresc să fii fericit cu Delia.

Se temea că nu-şi va putea stăpîni prea mult lacrimile.

— Acum cred că trebuie să plec. Sper să-ţi găseşti şi tu fericirea. Dacă nu alături de Ken, poate cu altcineva.

Gareth se înclină în faţa ei şi părăsi compartimentul.

Gloria se aşează în pat, îşi acoperi faţa cu mîinile. În sfîrşit putea plînge. N-a simţit cînd trenul a părăsit gara.

A rămas mult timp în pat şi a plîns. Cînd lacrimile i-au secat, s-a aşezat la geam, să privească peisajul, exact ca la sosire. Închise ochii încercînd să retrăiască momentele cînd s-a cunoscut cu Ken. Cineva ciocăni la uşă şi îi răspunse fără să se întoarcă.

— Intră!

Niciodată în viaţa ei n-a fost atît de mulţumită, văzînd un controlor de bilete. Măcar pentru cîteva minute va vorbi cu el şi poate i se vor spulbera amintirile. Zîmbetul îi îngheţă pe buze cînd văzu că în faţa ei stătea Ken.

— Ken... de unde vii? întrebă ea încet.

Ken nu-i răspunse, o privi doar cu ochii umbriţi

şi copleşiţi de durere şi disperare.

Cum a putut crede că va putea să-l alunge din viaţa şi sufletul ei? Dacă el n-o va putea iubi va fi fericită să trăiască alături de el, să se mulţumească cu ce-i putea da el.

Închise ochii.

— Te rog... Ken trebuie să vorbim. Îmi pare rău Ken! suspină Gloria.

Ken veni lîngă ea şi-i strînse mîinile.

— Dumnezeule, te rog, nu! Tu nu trebuie să-ţi ceri iertare. Doar eu trebuie s-o fac şi o voi face în genunchi. Am fost groaznic. Dar îmi era frică Gloria! Frică să nu te ucid cu dragostea mea, aşa cum făcusem cu Mara... Cred că am greşit mereu...

— Am greşit amîndoi, îl întrerupse ea zîmbindu-i printre lacrimi. Nu tu ai ucis-o pe Mara, dimpotrivă. Era bolnavă, n-o puteai ajuta mai mult decît ai făcut-o. M-ai înfuriat... şi eu te iubeam atît de mult. Voiam să-ţi explic, dar tu nu mă auzeai... Îmi închipuiam că şi tu, şi tu...

— Că te iubesc? Micuţa mea Gloria... Te-am iubit din prima clipă cînd te-am văzut în tren, spuse el îmbrăţişînd-o şi mîngîind-o blînd.

— Oh, Ken. Mă doare cînd mă gîndesc cît de mult te-ai chinuit.

— Dar n-am cîştigat nimic. De ce nu ţi-am spus imediat adevărul? Tu trebuia să-ţi închipui că eu... Crede-mă, te iubesc mai mult decît am iubit orice femeie din viaţa mea. Tu mi-ai dăruit dragostea ta şi odată cu ea altă viaţă.

— Cred că şi eu te-am iubit încă din primul

moment...

— De-ai şti cît m-am luptat cu mine încă de la început. De fiecare dată cînd te vedeam era mai rău pentru mine. Nu puteam decît să fac acea căsătorie contract. Voiam să nu aparţii altuia. Şi te-am chinuit spunîndu-ţi că nu te iubesc. Mă poţi ierta?

Gloria îi luă mîna şi-i sărută vîrfurile degetelor.

— Crezi că aş putea să n-o fac? M-ai făcut cea mai fericită femeie din lume.

Se desprinse de ea ameţit.

— Cînd te-am văzut venind spre altar, inima aproape a încetat să bată. Erai atît de frumoasă. Erai un vis.

— Nici nu mi-am dat seama. Dimpotrivă credeam că eşti furios din cauza rochiei, spuse rîzînd.

Îi luă faţa în mîini şi-l sărută tandru.

— Ken, simţeam că între noi era un zid pe care nu-l puteam trece. Credeam că am aceeaşi soartă ca bunica, care găsise şi pierduse dragostea.

— Te iubesc foarte mult!

— Şi eu Ken!

Luă geanta pe care o aruncase pe pat la intrare.

— Nu te voi mai constrînge niciodată să faci ceva împotriva voinţei tale. Îţi promit! Cînd iubirea mea te va încătuşa nu te voi obliga să rămîi cu mine.

— De-ai şti cît de greu mi-a fost să te părăsesc, îl întrerupse Gloria aruncînd geanta înapoi în pat. Te-am iubit şi cînd doreai să-mi iei slujba

şi cînd mi-ai luat geanta.

— Şi tu m-ai pălmuit, ai uitat?

Se priviră rîzînd. O luă iarăşi în braţe.

— Hai să începem din nou luna de miere, vrei?

— De ce nu? Am auzit că Irlanda e frumoasă întotdeauna pentru tineri îndrăgostiţi.

— Asta înseamnă că vrei să încercăm din nou?

— Nu vreau. Trebuie, nu pot altfel.

O sărută şoptindu-i:

— Gloria vreau să fac dragoste cu tine... Te iubesc.

— Spune încă o dată, şopti ea.

— Ce iubito? Ce să-ţi spun încă o dată? Că te iubesc? Gloria te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Cît de mult aşteptase aceste cuvinte.

— Gloria de cîte ori să-ţi spun? Nu mă mai privi aşa. Nu pot rezista.

Îl sărută. Acesta este bărbatul care o iubeşte, soţul ei. Făcură dragoste, dăruindu-se unul altuia pătimaş, fără umbra niciunei îndoieli.

A fost adevărat ce s-a întîmplat ieri seară sau a fost doar un vis?

Îl iubește pe Ken Morgan sau, așa cum a spus el, numai îl dorește?

Simți iarăși sărutul lui, căldura trupului care îi trezea acea beție a simțurilor.

Cînd în sfîrșit s-a întins în pat, a strîns perna în brațe, gîndindu-se la el. Cum ar fi fost să doarmă cu el în pat, s-o mîngîie și să adoarmă în brațele lui? Nopți la rînd, fără sfîrșit...

În acea seară, Gloria a adormit plîngînd.

BEST SELLER

Preț: 1500lei